SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 36, П'ЯТНИЦЯ, 5 ВЕРЕСНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 36, FRIDAY, SEPTEMBER 5, 2014 $2.00

Пам'ятаймо про Україну!

Обама порівняв російську аґресію з діями нацистів у Другій світовій війні

Президент США Барак Обама та Президент Естонії Тоомас Ільвес. (Фото: Прес-служба Президента Естонії)

ТАЛЛІН. – Виступаючи на спільній з Президентом Естонії Тоомасом Ільвесом прес-конференції в естонській столиці 3 вересня, Президент США Барак Обама провів паралелі між нинішньою аґресією Росії щодо України з діями нацистів перед Другою світовою війною.

„Те, що ми бачимо – це аґресія, яка звертається до націоналістичних почуттів, що історично було дуже небезпечним в Европі", – сказав він.

Б. Обама також заявив, що в зв'язку з цим в Европі, зокрема в Естонії, буде посилена присутність військ НАТО, проведені додаткові військові навчання. Президент США запевнив, що Москва тяжко заплатить за свою аґресію. Він нагадав, що Росія вже зазнає серйозних економічних втрат, і це триватиме й надалі.

При цьому Б. Обама пообіцяв суттєву економічну підтримку Україні, в тому числі щодо проведення радикальних реформ і подолання наслідків військового конфлікту на сході країни.

Президент США також заявив, що зараз наступив новий світовий порядок у пляні безпеки, і це буде відображено під час саміту НАТО у Вейльсі 4 – 5 вересня. Він також заявив, що на цьому саміті Україна може отримати статус особливого партнера НАТО.

У свою чергу, Президент Естонії Т. Ільвес заявив, що угода між НАТО та Росією, яка наразі заморожена, буде змінена. „Треба називати все своїми іменами. В Україні – російська аґресія", – сказав Т. Ільвес.

Він додав, що НАТО і Европа збільшать підтримку України, в тому числі політичну, економічну і гуманітарну. Зокрема важко поранених українських вояків лікуватимуть в західніх клініках.

Т. Ільвес також припустив, що в період, який залишився до парляментських виборів в Україні, Росія робитиме все, щоб дестабілізувати ситуацію в країні ще більше і намагатиметься унеможливити ці вибори.

(„Українська правда", 3 вересня)

Україну чекає 10 років перемовин з Росією

1 вересня у Мінську відбулося друга зустріч Контактної групи, метою якої є пошук мирної розв'язки російсько-української війни на сході України. Чи можна очікувати від попередньої, теперішньої і наступних зустрічей швидкого і позитивного результату – про це йдеться у вміщеному нижче коментарі відомого українсько-російського публіциста, ведучого програм російської редакції Радіо „Свобода" Віталія Портникова.

Москва увійшла в тривалий перемовний процес. Це найважливіша риса, яка загалом відрізняє міжнародну ситуацію до „Мінської зустрічі". Зміст самих розмов між президентами України і Росії в Мінську не варто відновлювати за якимись припущеннями. Не доцільно перебільшувати й цінність заяв, які зробили Володимир Путін і Петро Порошенко опісля.

Усі звикли розглядати події в парадигмі війни або миру. Проте світова політика сьогодні не виглядає так, якою вона була у першій половині XX ст. В наш час мирні перемовини нерідко йдуть на тлі військових дій. І навпаки, війна – на тлі мирних зустрічей. Саме в такому форматі уже з 1948 існує держава Ізраїль. Символічно, що останнє примирення між Ізраїлем і палестинським угрупуванням „Гамас" відбулось саме під час зустрічі президентів Росії і України в Мінську 26 серпня.

Подібні перемовини – це не запорука миру. Ізраїлеві, наприклад, вони дозволяють відновити свій економічний потенціял, зупинити військові дії, подумати про модернізацію інфраструктури безпеки. При цьому ніхто не забуває, що поруч – країна, яка хоче знищення супротивника. Отож Україна має жити саме за такою

(Закінчення на стор. 10)

ГОЛОВНА ТЕМА ДНЯ

Україна – в тривозі і сумнівах

Петро Часто

Вважається, що сумніви – це ознака морального здоров'я. Проте ця сентенція може стосуватися тільки окремої людини: якщо вона самовідповідальна, то мусить запитувати себе, по якому боці від лінії між добром і злом перебуває, кому і чому служить, в ім'я чого живе і діє. Але зовсім не про моральне здоров'я свідчать сумніви, що опосідають усе суспільство, підточуючи його сили, його відпорність перед злом. Особливо ж – ті сумніви, котрі мають під собою аж задосить підстав.

Так звана „антитерористична операція" на сході України зазнає поразки. Так звана – тому що від першого її дня викликала гостру критику через невмілість, недбалість і непатріотичність її генеральської верхівки.

Ось страшне, звинувачувальне за своєю сутністю, повідомлення керівника українського Центру обміну полоненими генерал-полковника запасу Володимира Рубана на прес-конференції в Києві 1 вересня: в боях на Донбасі за останні дні серпня в російському полоні опинилося 680 бійців українських добровольчих батальонів. „З того, як ведуться бойові дії, виникає враження, що українську армію готують до здання в полон", – сказав В. Рубан.

Того ж дня Президент Петро Порошенко публічно пообіцяв „зробити сейозні висновки" через катастрофу, в якій опинилися українські добровольчі батальйони під Іловайськом. Мова, очевидно, може іти про Міністра оборони Валерія Гелетея, Начальника Генерального штабу Віктора Муженка і Голову Державної прикордонної служби Миколу Литвина. „Тепер, після великих людських втрат під Іловайськом, звільнення міністра виглядає просто необхідним. Саме міністер оборони несе персональну відповідальність за катастрофу, що відбулася. Проблема навіть не в тому, що добровольчі батальйони не змогли ефективно протистояти реґулярній російській армії, яка ще й переважала наші сили чисельністю та озброєнням. Головна провина міністра в тому, що армія не зуміла ані передбачити російського вторгнення, про яке за весь час АТО говорилося мало не щодня, ані організувати вчасне відведення з-під Іловайська українських сил", – говориться в коментарі незалежного українського телеканалу „ЕспресоТВ" 1 вересня.

Тим часом Міністер оборони В. Гелетей написав на своїй сторінці у „Facebook": „Заклики до зняття з посади Начальника Генерального штабу генерала Муженка – це російська провокація. Саме Муженко був архітектором українських перемог на сході. Саме він сплянував і втілив блискучу опера-

(Закінчення на стор. 18)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україні надано кредит

КИЇВ. – Рада директорів Міжнародного валютного фонду (МВФ) схвалила надання Україні другого траншу кредиту у розмірі 1.4 млрд. дол. Про це повідомив 30 серпня Прем'єр-міністер України Арсеній Яценюк. „Це знак підтримки і довіри до української економіки", – заявив він. Перерахування грошей український уряд очікує 3 вересня. 400 млн. дол. з траншу підуть на поповнення золотовалютних резервів, а 1 млрд. дол. – на покриття дефіциту державного бюджету. Через затримку з переглядом першої програми, МВФ погодився об'єднати два транші, які заплановано видати до кінця 2014 року. Глава фонду Крістін Лаґард у своєму виступі зазначила, що влада України проводить рішучу політику з стабілізації та відновлення економіки. Разом з тим, за її словами, ескаляція конфлікту на сході України лягала важким тягарем на економіку і суспільство, що стало причиною більшого спаду економіки. МВФ затвердив кредитну програму для Україні у загальній сумі 17 млрд. дол. Перший транш у розмірі 3.19 млрд. дол. фонд надав на початку травня. *(Бі-Бі-Сі)*

Про зміну системи виборів

КИЇВ. – Керівники фракцій „Батьківщини" та „Свободи" заявили 1 вересня про домовленість усіх фракцій змінити виборчу систему на пропорційну з відкритими списками, але не у всіх фракціях підтверджують цю інформацію. Керівник фракції „Батьківщину" Сергій Соболев зазначив, що вибори за пропорційною системою дають можливість провести їх на території всієї України, включаючи тимчасово окупований Крим і зону антитерористичної операції. У Центральній виборчій комісії не змогли прокоментувати можливий перехід до пропорційної виборчої системи вже після старту виборчого кампанії. „Вибори відбудуться за будь-яких обставин, а якщо зміни будуть, то це не нашкодить виборам 26 жовтня", – заявив заступник голови комісії Андрій Магера. Виборча кампанія почалася 28 серпня. Згідно з чинним законом, голосування має відбутися за змішаною виборчою системою. *(Бі-Бі-Сі)*

Прийшов газ з Словаччини

УЖГОРОД. – Тестове прокачування газу і Словаччини до України 1 вересня на плянову потужність 27 млн. кубометрів на добу завершено успішно. Тестові постачання почалися з 16 серпня, коли відкрився так званий „малий реверс" природного газу з Словаччини, який у вересні повинен запрацювати на повну потужність. „Малий реверс" не дозволяє Україні повністю піти від газової залежности від „Ґазпрому". Таку можливість надає Україні так званий „великий реверс", проте його відкриття бльокує „Ґазпром", який має відповідний контракт зі словацькою стороною. *(УНІАН)*

Утворено „Бльок Петра Порошенка"

КИЇВ. – 27 серпня відбувся 10-ий з'їзд партії „Солідарність", яку заснував Петро Порошенко, а очолював соратник Президента – депутат Юрій Стець. Нова структура отримала назву „Блок Петра Порошенка" й оголосила про намір зібрати якомога більше демократичних політиків у своєму списку на виборах. Розбудовувати президентську партію П. Порошенко доручив колишньому міністрові внутрішніх справ Юрієві Луценкові, який заявив, що до свого списку партія спробує залучити Арсенія Яценюка та Олександра Турчинова, які вийшли з „Батьківщини", а також Віталія Кличка з соратниками. З Юлією Тимошенко і „Батьківщиною" вони спробують укласти угоду щодо ненападу та майбутньої коаліції. *(Бі-Бі-Сі)*

Розбився український літак

АЛЖИР. – 30 серпня вранці зазнав катастрофу вантажний літак Ан-12 компанії „Україна-Аероальянс" з українською залогою, що перевозив нафтове обладнання з Алжиру до Малабо (Екваторіяльна Ґвінея). Усі сім членів залоги загинули. На місці катастрофи працюють експерти. *(„Українська правда")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Втрачена армія здобутої держави

Олександер Аргат

Угрупування збройних сил СРСР на території вже незалежної України було найбільшою в Европі формацією. Модерну на той час і грізну армію понад 20 років упосліджували і знищували. Погляньмо, що наше військо мало у 1991 році, і що є зараз.

780 тис. особового складу, 6,500 танків, 7,000 інших броньованих бойових машин, 7,200 артилерійських систем. Понад 500 кораблів та суден, 1,100 бойових літаків, понад 1,000 одиниць тактичної ядерної зброї та 176 міжконтинентальних балістичних ракет.

За 21 рік „Армія Апокаліпсису" перетворилася на деморалізований колектив з обслуговування небезпечного металобрухту.

Головні козирі – ядерну зброю, оперативно-тактичні ракетні комплекси, стратегічну та важку авіяцію – було віддано „з доброї волі". Чорноморська фльота розділена у найневигіднішій для України спосіб.

Новітню, на той час, авіяцію та бронетехніку сьогодні доведено до краю. Величезні арсенали з баз зберігання розпродано африканським та азійським друзям України.

У 1991 році на теренах України залишився третій у світі (після США та Росії) ядерний арсенал. Його основу склали п'ять дивізій зі складу 43-ої ракетної армії.

На озброєнні українських ракетників були стратегічні комплекси стаціонарного базування в шахтах (ракети „УР-100НУ" та „РТ-23УТТХ") та мобільні ракетні комплекси („Піонер" і „Піонер-УТТХ").

Однак, Україна стала, по суті, лише майданчиком розміщення цієї потуги. Самостійно вказати ціль, здійснити пуск та супроводжувати міжконтинентальну балістичну ракету українські військові були нездатні. „Ядерна скринька" з „червоним ґудзичком" залишилася у Кремлі.

Генеральний штаб поставив таке завдання (можливість для українського керівництва самостійного використання ракетних військ стратегічного призначення) перед ученими, які визнали її цілком вирішуваною.

Однак, після оцінки грошової сторони цього амбітного проєкту від ідеї відмовилися. До того ж, на Київ почався потужний тиск з боку Вашінґтону та Москви.

Згадуючи ті роки, Леонід Кравчук сьогодні повністю виключає існування тоді можливости для України зберегти ядерну зброю.

Втім, якщо американці були зацікавлені у якомога швидшому знищенні інфраструктури на території нової країни та вивезенні боєголовок до Росії, то росіяни, навпаки, були не проти залишити частини в Україні, але під своєю контролею.

Це дало б можливість відтягнути частину американських ракет, які стоять на черговані і тримають під прицілом стратегічні російські об'єкти. А також у хитрий спосіб перевищити кількість дозволених міжконтинентальних балістичних ракет згідно з Договором про скорочення озброєнь.

З 1993-го по 2001 рік усі українські шахти міжконтинентальних балістичних ракет були знищені за гроші США (остання – у жовтні 2001-го поблизу Первомайська).

Єдиною згадкою про колишню потугу залишився військовий музей у Кіровоградській області, експозиція якого включає шахтний комплекс, командний пункт і зразки демілітаризованих ракет.

За такий безпрецедентний крок Україна отримала фінансування на подальшу утилізацію ракетного палива та непевні ґарантії безпеки від країн ядерного клюбу, оформлені в Будапештський меморандум.

Але якщо утримувати стратегічні ракетні війська в України справді не було ані технічної, ані фінансової можливости, то доля української тактичної ядерної зброї досі викликає обурення відставних військових.

Кілька років тому інтернетом ширилися містифікації про ядерний „сховок", про який подбали патріотичні офіцери Служби безпеки України та Головного управління розвідки Міністерства оборони України на початках 1990-их. Однак, фахівці, причетні до процесу ядерного роззброєння, запевняють – це лише міт.

Ядерні боєголовки для тактичних ракет до Росії вивезли дуже швидко – ще у 1992 році. Українським ракетникам залишилися в спадок від СРСР лише оперативно-тактичні комплекси „Р-300", здатні стріляти на 300 кілометрів та комплекси „Точка" і „Точка-У" з дальністю стрільби в максимум 120 кілометрів.

Останні стрільби (2000 рік) з цих комплексів прогриміли на всю Україну. Саме тоді ракета, випущена у Чернігівській області, долетіла до Броварів і влучила у житловий будинок. Після того ракетники більше не стріляли.

Сьогодні в Україні залишилася єдина 19-та ракетна бриґада у Хмельницькому, на озброєнні якої „аж" 12 пускових установок „Точка-У" (якраз досить для парадного розрахунку). Згадані вище ракетні комплекси Р-300 було розрізано на метал, остання ракета пішла під ніж рік тому.

Історія Військово-морських сил України розпочалася дещо пізніше, ніж Збройних сил загалом, – через особливе ставлення керівництва Росії до Севастополя та Чорноморської фльоти.

Втім, якщо вірити першому командувачу Військово-морських сил України адміралові Борисові Кожинові, фльота „з кінця грудня 1991 року й у першу декаду січня 1992 року повністю підпорядковувалася Києву і виконувала його розпорядження… Був період, коли навіть система зв'язку „В'юґа" (управління ядерною зброєю) була була в руках Києва".

Втім, Київ зробив кілька помилок в контакті з тодішнім командувачем флоту адміралом Ігорем Касатоновим. Моряка, що прилетів „здаватися" у Київ, зустріли невідповідним до його статусу чином. Тож той швидко змінив свою геополітичну орієнтацію і подальше формування Військово-морських сил України та розподіл Чорноморської фльоти відбувався у складних обставинах.

Моряки українського походження почали самовільно приймати присягу на вірність України вже у січні 1992 року. Почався процес зі школи водолазів, а далі так почали чинити офіцери цілих з'єднань – 17-ої бриґади охорони водного району, 880-го батальйону морських піхотинців, кораблів „СКР-84" (цього ж року був утилізований росіянами) та „МПК-93" (нинішній корвет „Ужгород").

Президент Л. Кравчук видав указ про створення власних Військово-морських сил України лише у квітні. Першу бойову одиницю ВМС України отримали в результаті бунту капітана-українця Сергія Настенка. Піднявши український прапор, він перегнав сторожовий корабель „СКР-112" з бази на озері Донузлав в Одесу.

Наступні роки ВМС України поповнювалися за рахунок добудови закладених ще за СРСР кораблів на українських підприємствах у Києві, Миколаєві, Керчі та Феодосії. Розподіл радянської Чорноморської фльоти відбувся лише в 1997 році (чинности угода набула лише в 1999-му).

Принцип поділу еволюціонував з „порівну" у „по-братськи". Окрім 50 відс. корабельного складу, росіяни отримали ще чимало одиниць в якості „взаєморозрахунків при розподілі".

Далі сухі цифри. З-поміж 525 бойових кораблів, катерів, суден та плавзасобів забезпечення Україна отримала 137 (Росія відповідно 271+117), при тому жодного ходового корабля 1-го ранґу.

Показово, що українським флаґманом став корабель, який в радянські часи входив до складу морських частин прикордонних військ КҐБ – фреґат „Гетьман Сагайдачний", що навіть не має протикорабельного ракетного комплексу.

Українські моряки згадують і особливості передання кораблів до складу ВМС України – попередні власники навмисно виводили окремі системи з ладу. Однак, найбільше вражає не очікувана „справедливість" при розподілі, а подальша доля отриманого „спадку імперії".

Якщо зосередитися на власне бойових кораблях, то за 20 років існування ВМС України у різний спосіб втратили 15 значних бойових кораблів з 32. Рахувати кількість небойових ути-

(Закінчення на стор. 14)

КОМЕНТАР

Помилки Кремля щодо України

Григорій Голосов

Стратегію російської політики щодо України можна почати з 2004 року (а може, з Біловезьких угод). Однак, провідна помилка, яка розпочала увесь нинішній сюжет, була зроблена зовсім недавно. Приєднання Криму до Росії, у тому вигляді, як його здійснили, будувалося на ряді непорозумінь, які навряд чи можна було б вибачити навіть студентові якогось провінційного факультету міжнародних взаємин.

По-перше, наївним і цілком помилковим було уявлення про те, що приєднання частини іншої держави може не дістати назву анексії. Єдиний прецедент за усю повоєнну історію – спроба Садама Гусейна приєднати Кувейт – навряд чи свідчить на користь таких стратегій. Що стосується улюбленого пропаґандистського прикладу – Косова, то Косово не стало частиною Албанії. як Північний Кипр не відійшов до Туреччини, а Південна Осетія – до Росії. Міжнародне співтовариство не мириться з анексіями, бо вони руйнують ту основу, на якій базується будь-яка національна державність.

По-друге, російське втручання в Криму не було вмотивоване. На відміну від Косова, в Криму не було ні збройного конфлікту, ні етнічних чисток, ні навіть хоч трохи успішного політичного руху за приєднання до Росії. Так, обставини зміни влади в Києві не були ідеальними з точки зору конституційного права. Але коли б від будь-якої країни, де відбувається неконституційна зміна влади, сусіди намагалися відхопити шматок, наш світ став би надто небезпечним.

По-третє, дуже наївною була віра в те, що кримський референдум можна представити світові як арґумент. Референдум – це демократична процедура, але саме тому він має бути бездоганним у правовому відношенні. Кримський референдум проведено всупереч постанові парляменту України, під контролею чужинського війська, і вже цього досить, щоб не сприймати його всерйоз. Але і з процедурної точки зору референдум, проведений через 10 днів після його призначення і без серйозного представлення позиції сторін, просто не заслуговує на таку назву.

Голосування у Генеральній Асамблеї ООН і перші санкції мали б протверезити Росію, але сталося інакше. М'якість санкцій була сприйнята в Росії як свідчення того, що Захід розколотий і не здатний до спільних дій. А коли так, то дальша дестабілізація української держави змусить її офіційно відмовитися від Криму, а тоді міжнародна спільнота зовсім заспокоїться.

У квітні почалися захоплення офіційних будівель, утворилися „народні республіки". Плян був у тому, щоб викликати гостре реаґування Києва. З одного боку, введення воєнного стану зірвало б президентські вибори, після чого можна було б удавати, що української держави не існує. З другого боку, у той момент початок воєнних дій дав би привід для прямого військового втручання Росії. Разом це дозволило б утворити „Новоросію", тобто величезне невизнане утворення під фактичною контролею Росії, і назавжди закрити кримське питання.

Ця стратегія була цілком помилковою. Захід визнав би президентські вибори за будь-яких умов їх проведення. Рівень солідарности західніх країн, нехай і не дуже високий, був би достатнім, щоб показати Росії, з яким ризиком вона зіткнеться у випадку прямого втручання. Україна не була настільки слабкою, щоб допустити проникнення збройних сил за межі Донецької та Луганської областей. Не бажали цього і правлячі верстви південно-східних областей, включаючи Дніпропетровську і Харківську. Уже до кінця квітня стало ясно, що з ідеєю „Новоросії" як велетенського Придністров'я доведеться попрощатися.

У травні та червні мета російської політики була вже скромнішою, але усе ще цілком реалістичною. У Кремлі тоді дійшли висновку, що співпраця місцевих правлячих груп і силовиків у присутності збройних формувань змусить Київ до компромісу, формула якого полягала в офіційному визнанні влади російських ставлеників у двох областях і наданні їм фактичного права вето на зовнішньополітичні рішення Києва („федералізація").

Друга умова була критичною, бо дозволяла досягути якщо не згоди Києва на відділення Криму, то принаймні відкладення цієї проблеми на дальші часи.

Чому б Київ мав йти на такий компроміс? Надій на те, що Петро Порошенко назавжди похоронить свою репутацію українського патріота в обмін територіяльної цілісности на газ, була абсолютно неприйнятною. Ситуацію поглиблювало й те, що П. Порошенко усе ж йшов на контакт, але проросійська сторона поводилася так неадекватно, що відмовитися від дальших перемовин для української сторони було дуже просто.

Тепер дії Кремля зводяться до того, щоб зберегти за збройними формуваннями „республік" бодай якусь зону контролі, а тим самим створити з ще не цілком програшної для Росії початкової точки умови для відновлення перемовин. Ціна такої стратегії – зростання кровопролиття, а вірогідність успіху зводиться до нуля, тому що без прямого втручання Росії „республіки" приречені на воєнний крах. Але ідеї про можливу миротворчу місію з участю Росії поклала кінець історія з „Боїнґом".

(Закінчення на стор. 9)

Намалювали найбільший прапор з гербом

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 24 серпня у місті встановили новий всеукраїнський рекорд – намалювали найбільше зображення герба на державному прапорі. Загальна площа малюнку становить 240 квадратних метрів.

Розмістили зображення у центрі міста на стіні торговельно-розважального центру „Любава". Найбільший в Україні герб на тлі синьо-жовтого прапора активісти створили всього тиждень. Новий рекорд зафіксувала представниця Національного реєстру рекордів Лана Вєтрова.

Рекорд зафіксовано саме в номінації „Найбільше зображення герба та прапора України", бо у Дніпропетровську є найбільший герб, а в Житомирі – найбільший прапор. А от поєднання обох цих символів дало можливість зафіксувати новий рекорд, який увійде до Національної книги рекордів України за 2014 рік.

На зображення витрачено 160 літрів фарби. Автори – Олександер Яковенко і Тарас Дядик з Черкаського обласного молодіжного ресурсного центру.

Найбільший в Україні прапор з тризубом намалювали в Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ольга Богомолець – радник Президента

КИЇВ. – Президент Петро Порошенко 1 вересня призначив Заслуженого лікаря України Ольгу Богомолець своїм радником. „Ця посада дасть їй можливість сконцентруватися на низці гуманітарних проблем", – сказав Президент і повідомив, що підписав закон про спрощення реєстрації ліків, яких потребують учасники антитерористичної операції. У Верховну Раду буде внесено законопроєкт про скасування подвійного оподаткування благодійної допомоги. О. Богомолець ініціювала створення інформаційного ресурсу, метою якого має стати допомога родинам, що втратили годувальника. *(Прес-служба президента)*

Нацбанк заборонив видавати валюту

КИЇВ. – Національний банк з 2 вересня заборонив видавати чужоземну валюту за платіжними картками, ввів обов'язкову конвертацію грошових переказів в гривню і уповільнив процедуру купівлі валюти на міжбанківському валютному ринку. „Видача готівки в межах України за електронними платіжними засобами, емітованими як резидентами, так і нерезидентами, здійснюється в гривнях", – вказується в документі. Нові обмеження введені з урахуванням суспільно-політичної напружености, наявности певних елементів ризику і невизначености щодо подальшого розвитку ситуації, а також беручи до уваги економічні проблеми, пов'язані з проведенням антитерористичної операції на території України. Застосування нових механізмів дозволить не допустити використання фінансової системи України для відмивання грошей, фінансування тероризму, а також сприятиме вреґулюванню ситуації на валютному ринку. *(„Економічна правда")*

У полоні перебувають 680 вояків

КИЇВ. – У ході останніх боїв на Донбасі в полон потрапили 680 українських військовослужбовців, з них 80 відс. – з-під Іловайська, повідомив 1 вересня керівник Центру обміну полонених генерал-полковник Володимир Рубан. Він наголосив, що інформація про кількість українців, взятих у полон під Іловайськом, закрита, поки не закінчилася операція, поки не забрали полонених. „Те, як ведуться бойові дії, створює враження, що усю армію готують для здання в полон", – зазначив В. Рубан. Уже є проблема з харчуванням полонених. *(„Українська правда")*

В Криму немає струму

СИМФЕРОПІЛЬ. – 31 серпня в окупованому Росією Криму різко обмежилося постачання електроенерґії. В компанії „Кримэнерґо" заявили, що споживання для Криму майже на дві третини обмежили з України. Перебої з електрозабезпеченням були в Керчі, Коктебелі, Ялті і кількох районах Симферополя. Окупаційна влада Криму заявила, що вживає термінових заходів для розгортання мобільних комплексів аварійного енерґозабезпечення. 70 відс. електроенерґії наразі надходить до Криму з України. Росія плянує до 2017 року інтеґрувати півострів у свою енерґосистему. *(Радіо „Свобода")*

Почали досудове слідство

КИЇВ. – 28 серпня міліція відкрила кримінальне провадження за статтею про умисне вбивство колишньої голови фонду Державного майна Валентини Семенюк-Самсоненко. 27 серпня увечорі 57-річну В. Семенюк-Самсоненко знайшли мертвою у її будинку під Києвом. На тілі були сліди вогнепального поранення в голову. На місці події криміналісти знайшли мисливську рушницю, з якої, ймовірно, здійснено постріл. Раніше в міліції повідомляли, що перевіряють інформацію про самогубство В. Семенюк-Самсоненко, яка народилася 4 червня 1957 року в селі Заріччя Житомирської області, очолювала фонд Державного майна у 2005-2008 роках, була депутатом Верховної Ради чотирьох скликань, членом Соціялістичної партії України. *(Бі-Бі-Сі)*

АМЕРИКА І СВІТ

Українська громада США не мовчить

ВАШІНҐТОН. – 1 вересня українська громада в Америці здійснила чергову акцію протесту проти російської аґресії в Україні. Українці зібралися перед Білим Домом з льозунґами „Росія відкрито вторглась в Україну! Весь світ має про це знати. Якщо ми зупинимо Путіна зараз, врятуємо світ від Третьої світової війни!". Напередодні прес-секретар Ради національної безпеки США Кейтлін Гейден в офіційній заяві привітала рішення Ради Европи надати рішучу підтримку Україні у її боротьбі за територіяльну цілісність та суверенітет та вже у найближчі дні приготувати до розгляду нове коло санкцій проти Росії. Тим часом важливі для України нові призначення в Европейському союзі також схвалили в американському уряді. Зокрема Президент США привітав Прем'єр-міністра Польщі Дональда Туска з обранням на посаду президента Европейської Ради, та Міністра закордонних справ Італії Федеріку Моґеріні – на посаду комісара ЕС з закордонних справ та політики безпеки. На зустрічі НАТО у Велйьсі 4-5 вересня будуть обговорюватися, серед іншого, питання готовности Альянсу посилити колективну безпеку, взаємини з Росією та зміцнення стосунків з Україною. Росію не Вельйську зустріч не запросили. *(„Голос Америки")*

Сенатор – за військову допомогу Україні

ВАШІНҐТОН. – 30 серпня сенатор США Роб Портман закликав Президента Барака Обаму негайно надати Україні оборонно-військову допомогу і посилити санкції проти Росії. Про це представник від штату Огайо заявив у своєму відкритому листі. „Вже немає сумнівів, що українські війська воюють на своїй території проти російських сил. Президент повинен називати це прямо: вторгнення. Незважаючи на заяви Президента США, одинокі санкції просто не працюють, час застосувати більш широкий підхід, де не іґноруватиметься питання військового виміру конфлікту", – написав сенатор-республіканець. Р. Портман вважає неприпустимим політичне вирішення конфлікту у ситуації, коли Росія досягає своїх цілей за допомогою війська. За словами сенатора, через слабку політику Заходу Володимир Путін не має жодних підстав зупинити наступальну стратегію. На початку серпня сенатор Р. Портман разом з колеґою-демократом Беном Кардіном закликали адміністрацію Президента США схвалити рішення про надання необхідної Україні військової допомоги. *(„Голос Америки")*

Японія стане ще сильнішою

ТОКІО. – Міністерство оборони Японії розраховує на збільшення свого фінансування на 3.5 відс. – до 5 трн. єн на рік (48.7 млрд. дол.). Якщо ці цифри будуть схвалені, бюджет японського Міністерства оборони буде збільшено вже третій рік поспіль. Уряди Японії та Китаю зараз втягнуті у конфлікт щодо островів у Південно-Китайському морі, які японською мовою називаються Сенкаку, а китайською – Дяоюйтай. У щорічній доповіді Міністерства оборони Японії військові висловили серйозне занепокоєння діями Китаю, а також назвали „загрозою безпеці" комуністичну Північну Корею. *(Бі-Бі-Сі)*

В Туреччині арештовують поліціянтів

АНКАРА. – 1 вересня десятки співробітників турецької поліції були затримані після проведення спецоперації у 16 провінціях країни. Вони підозрюються „у змові проти уряду". Влада Туреччини почала велику чистку поліцейських структур після хвилі затримань співробітників правопорядку, що почалася взимку цього року. Наймасовіша операція, з затриманням 55 поліціянтів, відбулася 22 липня в 25 провінціях країни. Прокуратура виписала ордери на обшук і затримання після звернення громадян до влади з заявами про те, що їхні телефони незаконно прослуховувалися співробітниками поліції. У рамках розслідування справи про незаконне прослуховування були також заарештовані 20 співробітників сил безпеки. *(„Кореспондент")*

Хроніка бойових дій

Оперативна інформація інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони

■ **27 серпня** – Ситуація залишається складною. Російська реґулярна армія вторглася в Україну. Вже 24 серпня російські війська були біля Іловайська і завдали потужного удару по силах антитерористичної операції (АТО), де сталося оточення українського війська. Батальйон „Донбас" Семена Семенченка перебував в Іловайську. Озброєній реґулярній російській армії бійцям з добровольчих батальйонів було складно протистояти. Добровольці здавалися в полон лише коли в них закінчувалися набої. За безпосередньої підтримки Збройних сил Росії, терористи відновили активні дії в районах Іловайська, Новосвітлівки, Хрящоватого, Новоазовська та кургану Савур-Могила. Нарощуються угрупування на північному напрямку під Луганськом. Перша оперативна бриґада Національної ґвардії України посилила укріплення і оборону Маріюполя. Російські війська зайняли Новоазовськ. Біля села Патріютичне відбувся бій прикордонного загону з росіянами, які відступили в бік Новоазовська. Через годину після бою росіяни 50 хвилин обстрілювали з установок „Град" села Безіменне та Самсонове. Прикордонний наряд виявив автомобільну колону терористів, яка рухалася в напрямку села Лисиче Амвросіївського району. У цей же час почався обстріл пункту пропуску „Успенка", колона розділилась і частина її вирушила польовими дорогами в напрямку „Успенки". Об'єднані сили українців атакували терористів. В результаті бою було знищено понад 20 одиниць техніки і 26 терористів, здебільшого чеченської та російської національности. Не припиняється постачання Росією зброї та особового складу терористам.

■ **28 серпня** – Росіяни продовжують маскуватися під терористичні підрозділи: використовують відповідні прапори та знищують ознаки приналежности до реґулярних російських військ. Терористи здійснили вісім мінометних обстрілів блькпосту українських військових в районі населеного пункту Фрунзе. Військовослужбовці відкрили вогонь у відповідь. Сили антитерористичної операції нанесли точкові артилерійські удари по позиціях бойовиків в передмісті Луганська та ліквідували групу бойовиків.

■ **30 серпня** – Катери Маріюпольського загону прикордонної охорони „Гриф" та „Калкан" були вражені з керованих ракетних установок. Сім прикордонників поранено, двох шукають. На катері „Гриф" виникла пожежа, після чого він затонув.

■ **31 серпня** – Підрозділ „Шторм" без втрат вийшов з оточення в районі села Георгіївка і вивів 62 одиниці техніки, включаючи 50 авт з мешканцями Георгіївки та Лутугиного, яким погрожували терористи. Російські військові, які обстріляли колону українських військ, що намагалася вийти з оточення під Іловайськом, убили у тому числі і полонених російських десантників, які знаходилися в ній. Тривав вихід інших українських вояків з оточення.

■ **1 вересня** – Участь у військових діях на території України беруть щонайменше 1,600 військовослужбовців Збройних сил Росії у складі чотирьох батальйонно-тактичних груп, посилених гарматами і засобами протиповітряної оборони. Українські військові залишили летовище в Луганську, оскільки російська армія наносила точкові ракетні удари і діяла методом „випаленої землі". Під Луганськом сили АТО знищили сім ворожих танків з залогами, а загалом за минулу добу було вбито понад 100 бойовиків на різних ділянках фронту. Присутність на сході України особового складу підрозділів Росії, танків, артилерії збільшується, не припиняються ракетні обстріли сил АТО та населених пунктів, зберігається небезпека прориву російських військ на Маріюпіль. Збройні сили України підготувалися до оборони Маріюполя. Ситуація у районі Іловайська залишається надзвичайно складною. Триває операція з виведення підрозділів українських силовиків з оточення. Подробиці цієї операції до її закінчення не розголошуються. Після завершення операції будуть оприлюднені цифри щодо втрат серед українських військових, а також проведено перевірку усіх обставин, через які виникла ця ситуація. Усі, хто припустився помилок, що призвели до важких наслідків, або вчинив злочин, понесуть відповідальність. Президент України Петро Порошенко заявив, що зараз ретельно аналізуються події останнього тижня в зоні АТО. Він наголосив: „Висновки будуть серйозні, зокрема й кадрові". Президент зазначив, що проти України почалася пряма неприхована аґресія з боку сусідньої держави, що докорінно змінює ситуацію в зоні бойових дій, а також ставить нові, на порядок складніші питання перед вітчизняними силовими структурами. Тіла 50 українських бійців, які загинули під Іловайськом, доставили в запорізький морг увечорі 31 серпня.

Терористи катували Ірину Довгань

Фотокореспондент „The New York Times" Маврісіо Ліма на світлині, яку видання опублікувало 25 серпня, показав, як терористи у Донецьку знущаються над жінкою, яку в день свята терористи захопили з прапором України. Її загорнули в прапор, поставили до стовпа і змусили тримати табличку „Вона вбиває наших дітей. Аґент карателів".

Кореспондент став свідком того, як перехожі били зв'язану жінку, плювали у неї та жбурляли помідори, а терористи фотографувалися поруч з нею. Одна з місцевих мешканок вигукнула: „Ми повинні повісити тебе на площі!", плюнула жінці в обличчя і вдарила її ногою.

Світлину передрукувала аґенція УНІАН. Після цього один з жителів Донецька повідомив:

Ірина Довгань

„Жінка, яка б'є ногами дівчину з українським прапором і зображена на фото, це власниця двох точок побутової хемії на ринку „Геолог" у районі нічного клубу „Лица", активна прихильниця терористичної організації „ДНР".

Через два дні стало відомо ім'я полонянки – Ірина Довгань. Завдяки заступництву журналістів – у першу чергу Ендрю Крамера (The New York Times) і Марка Франкеті (The Guardian) її вдалося звільнити.

52-річна І. Довгань з Ясинуватої допомагала українській армії, збирала пожертви і вози-

У Донецьку українську активістку поставили до стовпа і били ногами. (Фото: Mauricio Lima)

(Закінчення на стор. 15)

В Мінську терористи запропонували Україні воювати або стати васалом Москви

Віталій Пирович

МІНСЬК. – 1 вересня у столиці Білорусі відбулася чергова зустріч контактної групи у складі Посла Росії в Україні Михайла Зурабова, експрезидента України Леоніда Кучми, представника Організація з безпеки і співробітництва в Европі (ОБСЕ) та віце-прем'єра терористів з „Донецької народої республіки" Андрія Пурґіна. Зі слів терориста можна зробити висновок, що на тлі поразок України вони вирішили запропонувати фактичну ліквідацію української державности.

Якщо Україна прийме умови терористів, то фактично перетвориться на васала Росії. Такий висновок можна зробити з того, що розповів А. Пурґін. До речі, він був єдиний, хто погодився хоч щось розповісти про переговори. За словами А. Пурґіна, „Донецька народна рреспубліка" та „Луганська народна республіка"не претендують на незалежність, а хочуть мати „особливий статус" і докладуть максимум зусиль для збереження єдиного економічного, культурного і політичного простору України і всього простору російсько-української цивілізації".

Особливу увагу слід звернути на слова про „російсько-української цивілізацію". По суті, А. Пурґін дав зрозуміти, що „особливий" Донбас у складі України повинен бути тим економічним та політичним якорем, який триматиме всю Україну при Росії. „Особливий" Донбас делеґуватиме російську п'яту колону в український парлямент, бльокуватиме евроінтеґрацію та вступ до НАТО, а також смоктатиме гроші з бюджету України.

„Йдеться про загальний простір безпеки України, ДНР і ЛНР, про повоєнну відбудову економічних, культурних та соціяльних зв'язків з Україною, і про те, що ДНР і ЛНР не претендуватимуть на інші території України", – заявив А. Пурґін. Тобто терористи вже претендують на гроші для відбудови ними ж зруйнованої інфраструктури, а щодо відсутности претензій на інші області, то й тут є сумніви. Сумнівно, що Володимир Путін, який хоче бачити в Україні Новоросію з щонайменше вісьмома областями, відмовиться від своїх плянів, і за зразком Донбасу „особливого статусу" домогатимуться й інші реґіони. Наприклад, Одещина, автономну Конституцію якій ще в часи Майдану пропонував відомий „реґіонал" Сергій Ківалов, який і зараз сподівається успішно обратися до Верховної Ради.

Слід відзначити, що пізніше А. Пурґін заявив, що його неправильно зрозуміли, і що так звані „ополченці" не хочуть жити в жодній единій Україні, а щодо „особливого статусу", то це він сказав для заспіву, щоб почати переговори. Справді, перші заяви А. Пурґіна можуть не зрозуміти його прості соратники-терористи, тож довелося поправитися, але їх прекрасно розуміє В. Путін, який залишає Україні вибір – або стати васалом Москви, або воювати.

(Еспресо ТВ, 2 вересня)

Над полоненими знущалися у Донецьку

ДОНЕЦЬК. – Самопроголошена „Донецька народна республіка" скасувала на території, контрольованій бойовиками, День незалежности України. 24 серпня проросійські бойовики провели полонених українців „коридором ганьби" замість паради до Дня незалежности України. Натовп кричав „Фашисти!", вимагав поставити українських військових на коліна, кидав у них яйця, пластикові пляшки з водою, пакети з борошном. Полонених вели під конвоєм з зав'язаними руками. Одразу після проходження колони дорогу за полоненими поливали водою.

Полонені під конвоєм бойовиків у Донецьку. (Фото: Олександер Коц)

Терористи також виставили техніку української армії. На „виставку" прийшли подивитися кілька десятків прихильників російських бойовиків. Люди у цивільному топтали український прапор і розмахували „прапорами Донецької народної республіки".

У світі засудили акцію знущання над полоненими. Речник Міністерства закордонних справ Німеччини Мартін Шефер публічне приниження полонених назвав воєнним злочином. „Парада полонених" в Донецьку є порушенням Женевської конвенції, яка забороняє принизливе і образливе поводження, а також образу гідности", – заявила заступник директора міжнародної правозахисної організації „Human Rights Watch" Рейчел Денбер. Такі заяви зроблено у ряді країн.

(Бі-Бі-Сі, Радіо „Свобода")

КОМЕНТАР СВІДКА

Кремлівський марш полонених

Придуманий Кремлем та виконаний катами марш полонених, яких зі зв'язаними руками в супроводі бойовиків з багнетами та вівчарками вивели на розправу юрбі, котра закидала їх камінням, помідорами, яйцями, борошном та пляшками з водою, змушувала ставати на коліна, плювала в обличчя. Вигукували образи і топтали українські прапори.

А воїни витримали цю екзекуцію спокійно, впевнено і гордо! Це була парада героїв. Хоч видно було, що деякі фізично слабкі, покалічені й побиті та ще й зі зв'язаними руками! У першому ряду йшов підполковник Володимир Сахневич з 51-ої бриґади, яка боронила Савур-Могилу.

На площі було не „обмануте" населення Донецька, а ті „біженці", які 5 липня прибули в Донецьк разом з групою Ігоря Стрелкова з Слов'янська, Дружківки, Краматорська, Артемівська. Розселилися сім'ями разом з дітьми та домашніми тваринами в гуртожитках Донецького національного університету разом з бойовиками. Вони вважають, що живуть в Новоросії. Їх годують тричі на день і вони чекають на перемогу своїх головорізів. Були там і представники – нащадки тих, які приїхали на нашу землю після Голодомору і зайняли спустошені будинки страчених людей. Виховательки з дитячого садка ч. 327 топтала український державний прапор разом з дитиною.

Але це не Донецьк! Це піна, яку змиють дощі і наші сльози. А Донецьк вистоїть! Вірю, що буде в Донецьку інша парада. Парада перемоги добра над злом! Я вірю!

Марія Олійник,
Донецьк

АМЕРИКА І СВІТ

Переговори з Росію – марна справа

БЕРЛІН. – Німецький тижневик „Дер Шпіґель" повідомив 31 серпня, що у зв'язку з військовою аґресією Росії проти України Польща, країни Балтії і Канада закликали розірвати Основоположний акт „НАТО-Росія", що обмежує кількість військовослужбовців, яких НАТО має право розміщувати на території держав колишнього східнього бльоку. Німеччина – проти такого рішення, але, як пише тижневик, „з кожним новим військовим кроком росіян відстоювати цю позицію Берлінові стає все тяжче". Міністер закордонних справ Люксембурґу Жан Асельборн в інтерв'ю для „Дер Шпіґель" зазначив, що „з огляду на все нові аґресивні дії Росії, дипломатія все виразніше засвідчує свою обмеженість". За його словами, виникає питання, чи можливо ще домогтися чого-небудь від Президента Росії Володимира Путіна за допомогою переговорів. *(„Дзеркало тижня")*

НАТО швидше реаґуватиме

ЛОНДОН. – Впливова британська газета „Файненшел Таймс" повідомила 30 серпня, що на зустрічі НАТО у Вейльсі 4-5 вересня Великобританія на правах господаря оголосить про створення нових об'єднаних експедиційних сил швидкого реаґування чисельністю близько 10 тис. вояків. У їх створенні братимуть участь сім країн-членів Альянсу. Ініціятива НАТО є відповіддю на військову аґресію Росії проти України. До складу сил увійдуть, крім британців, військові з Данії, Латвії, Литви, Естонії, Норвеґії та Нідерляндів. Інтерес до участи виявила і Канада. Командування передбачається покласти на представників від Великобританії. Моделлю будуть спільні експедиційні сили Британії і Франції, які повинні досягти повної бойової готовности до 2016 року. *(Радіо „Свобода")*

Казахстан хоче чутися незалежним

АСТАНА. – 31 серпня Президент Казахстану Нурсултан Назарбаєв заявив в інтерв'ю для казахського телеканалу „Габар" про можливий вихід своєї країни з майбутнього Евразійського економічного союзу під проводом Росії. „Астана ніколи не буде в складі організацій, що становлять загрозу незалежности Казахстану", – наголосив Н. Назарбаєв. Ці його слова є відповіддю на заяву Президента Росії Володимира Путіна, який 29 серпня заявив, що в Казахстан ніколи не мав своєї державности. Після цього громадські активісти в Казахстані ініціювали акцію „Надішли Путінові підручник з історії", щоб нагадати йому багатосотлітнє існування державних утворень на території сучасного Казахстану, зокрема Казахського ханства. Раніше запеклий московський реваншист Володимир Жириновський заявив, що Росія після подій в Україні має звернути увагу на Казахстан, де „панують антиросійські настрої". *(Радіо „Свобода")*

Поляки переймаються долею України

ВАРШАВА. – 1 вересня польські інтелектуали у підписаному 20 найвідомішими діячами країни зверненні закликали европейські уряди і мешканців Европейського союзу всіляко допомагати Україні і зупинити російського аґресора. „Володимир Путін зараз застосовує новий тип аґресії, спускаючи з ланцюга „псів війни". Він перетворив Україну на поліґон, як це було в Еспанії під час громадянської війни, де фашисти, підтримувані нацистською Німеччиною, атакували Республіку", – зазначається у зверненні. „Хто не скаже Путінові „no pasarán", той виставить на посміховисько Европейський союз і його цінності, і погодиться зі знищенням світового порядку", – застерігає польська інтеліґенція. Підписи під документом поставили Анджей Вайда, Анджей Стасюк, Владислав Бартошевський, Яцек Денель, Інґа Івасьов, Іґнацій Карпович, Войцех Кучок, Дорота Масловська, Збіґнев Ментцель, Томаш Ружицький, Януш Рудницький, Петро Зоммер, Земовіт Щерек, Ольга Токарчук, Ойґенюш Ткачишин-Дицький, Маґдалена Туллі, Агата Тушинська, Щепан Твардох, Казимир Войціцький, Крістіна Захватович. *(„Українська правда")*

Як буде в Україні з опозицією?

27 серпня у Києві відбувся 10-ий, позачерговий, з'їзд партії „Солідарність". Ця дотепер маловідома політична сила від самого свого заснування у лютому 2001 року була пов'язана з Петром Порошенком, хоч ще у тому ж році приєдналася до „Нашої України" і в цьому бльоці брала участь у парляментських виборах 2002 року. Відтак діяльність „Солідарности" завмерла – аж до тієї міри, що наприкінці минулого року вона автоматично вибула з державного реєстру партій, бо за 10 попередніх років не висувала своїх кандидатів на парляментські чи президентські вибори. А вже весною цього року „Солідарність" посіла одне з перших місць в соціологічних опитуваннях, і це визнання знов таки мало прямий стосунок до П. Порошенка, до його яскравої позиції і активної діяльности під час Революції гідности.

Довіра Майдану до цього політика привела його на найвищий пост в Українській державі – в тій державі, котру з вини російського імперського реваншизму спіткало сьогодні тяжке, вкрай драматичне сплетіння проблем. Як встояти перед московським аґресором, не втративши ні п'яді, після ганебного випадку з Кримом, української території? Як відновити мир і спокій? Як дати раду з економікою, зокрема з енерґоносіями? Багато запитань – і на кожне має знайтися правильна й ефективна відповідь. Але одна, найголовніша, відома: майбутня Україна потребує виняткової єдности суспільства, єдности всіх патріотичних сил, єдности політичної еліти.

Тому не дивно, що Президент П. Порошенко прагне відчути цю єдність ще до дня позачергових виборів до Верховної Ради. Цій меті й був підпорядкований з'їзд „Солідарности" 27 серпня. Його делеґати обрали головою партії провідника громадського руху „Третя українська республіка" Юрія Луценка. Відтепер партія матиме назву: „Бльок Петра Порошенка". Сталося щось більше і важливіше: залишити „Батьківщину" і перейти до цього бльоку готова нібито низка найвідоміших політиків: Арсеній Яценюк, Олександер Турчинов, Арсен Аваков, Андрій Парубій і ще понад 10 осіб.

Що ж, будемо сподіватися на те, що Президент матиме на кого спертися – у тому, звісно, випадку, якщо і в післяреволюційній Україні все вирішуватимуть політики, а не громадянське суспільство. Єдність суспільства дуже потрібна, але вона мусить постати знизу, від народу, і неодмінно постане, якщо у цій страшній ситуації, в умовах неоголошеної, підлої війни Росії проти незалежної України, українська влада, зокрема Президент, діючи активно, розумно і твердо, збереже довіру народу до себе. Дай це їй, Боже!

Однак, є сумніви, є. Забагато старих, непатріотичних кадрів залишається у всіх урядових структурах. І парляментські вибори, якщо не буде застосована пропорційна система з відкритими списками кандидатів, нічого не змінять. Значить, потрібна буде сильна і при цьому, певна річ, проукраїнська опозиція.

То чи ж думала під час свого з'їзду „Солідарність", що „Батьківщину" не варто скидати з рахунку, поки її очолюватиме такий сильний і досвідчений – саме в опозиційному сенсі – політик, як Юлія Тимошенко? Вже що-що, а пильно і з максимальною користю для себе стежити за помилками влади вона зуміє...

ІСТОРІЯ

Битва під Оршею: розгром московитів

Євген Цимбалюк

ОРША, Рівненська область. – 8 вересня минає 500 років з часу віхової події в історії України – битви під Оршею. З цього приводу депутатська група „Рівненщина" обласної ради звернулася до Президента України Петра Порошенка щодо відновлення історичної правди та відзначення 500-річчя перемоги українського війська над московською армією під Оршею.

У зверненні сказано: „6-8 вересня 1514 року відбулася ґрандіозна битва під Оршею, в якій взяли участь понад 100 тис. вояків. Об'єднане військо українських, польських, литовських та білоруських земель, яке налічувало близько 30 тис. воїнів, на чолі з видатним українським полководцем, нашим земляком, князем Костянтином Острозьким, розгромило 80-тисячне військо Великого князівства Московського.

Фактично це була битва між двома цивілізаціями – европейською й азіятською. Перемога европейських сил у цій битві зупинила експансію Московії на Захід і допомогла зберегти на тривалий час землі Східньої Европи в ареалі европейської цивілізації. Блискуча перемога князя К. Острозького, яка є однією з найславніших сторінок в історії українського війська, над переважаючими силами московитів спеціяльно замовчувалася як у російській імперській, так і в радянській історіографії. В нинішніх умовах, коли Україна, як і 500 років тому, зі зброєю в руках відстоює свій европейський цивілізаційний вибір, пам'ять про цю битву набуває особливої актуальности".

На початку XVI ст. Московія висунула претензії на українські та білоруські землі, які тоді входили до складу Великого князівства Литовського. Під час чергової московсько-литовської війни московська армія після місячної облоги захопила Смоленськ і наприкінці серпня 1514 року вийшла на лівий берег Дніпра неподалік Орші. Московським військом командували князі Михайло Голіца-Булґаков та Іван Челяднін.

У ніч на 8 вересня 35-тисячне військо Великого князівства Литовського перекинуло через Дніпро навпроти Орші наплавні мости на діжках і переправилося на лівий берег. Цим військом командував 54-літній волинський князь К. Острозький.

Рано-вранці І. Челяднін атакував К. Острозького, намагаючись відрізати його від мостів, однак, вояки відбили напад. К. Острозький очолював усі контратаки і бився, як простий вояк. Опівдні його вершники вдаваним відступом завели московську кінноту під вогонь своїх гармат, а потім її із засідки у прибережному лісі атакував резервний загін. Під натиском війська К. Острозького важка московська кіннота відступила на багнистий берег річки Кропивни між Оршею та Дубровною і там майже вся була знищена. Втрати московського війська сягали 30 тис. вояків.

Перемога під Оршею зробила К. Острозького відомим усій Европі, про неї розповідалося у брошурах, виданих латинською та німецькою мовами.

Ґнас Крель. „Битва під Оршею".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріялах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода" або її видавця.

Ціни на передплату нашої газети:

ДРУКОВАНА „Свобода" (на папері)			
Члени УНСоюзу		**Не-члени УНСоюзу**	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
80 дол.	**45** дол.	**90** дол.	**50** дол.

ЕЛЕКТРОННА (www.svoboda-news.com)
40 дол. на рік для всіх

ДРУКОВАНА І ЕЛЕКТРОННА			
Члени УНСоюзу		**Не-члени УНСоюзу**	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
85 дол.	**50** дол.	**95** дол.	**55** дол.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Повернення стало небезпечним

23 липня почався юнацький мандрівний пластовий табір „Волинь козацька-2014". Внаслідок бойових дій, які відбуваються на Донбасі проти російських найманців, всі майбутні таборовики виїхали з Донецька задовго до початку табору і тимчасово перебували в Донецькій, Дніпропетровській, Київській, Одеській областях. Точкою збору і водночас місцем відкриття табору, і першим пунктом таборування став Київ.

Донецькі пластуни відвідали музей Тараса Шевченка у Києві, побули на Майдані, далі було місто Дубно у Рівненській області, знайомство з Дубнеським замком, його історією та експозиціями.

У Кременці пластуни таборували у затишній місцині біля православного монастиря, відвідували музеї і Замкову гору. Три дні були у селі Пляшева, що під Берестечком, де відвідали музей, присвячений Берестецькій битві. Останньою точкою у маршруті табору стали Жовква, Крехов і Львів.

За час нашої відсутности ситуація у Донецьку та Авдіївці значно погіршилась – почалися активні бойові дії за ці міста, сепаратисти зробили свій режим жорстким. Повернення додому стало небезпечним. За телефонічною домовленістю з батьками табір розташувався у безпечному місці, і половина учасників станом на 19 серпня продовжує таборувати – змоги повернутися з табору покищо немає.

Пластун-сеньйор
о. Олександр Воловенко,
Донецьк

Безнадія в очах Путіна

Нещодавно я писав до „Свободи" про неґативний вираз очей Володимира Путіна, коли у пресі з'являються його фотографії. Тепер, придивившись ближче, бачу, що його обличчя передає тяжкий, неконтрольований стрес від ситуації, яку він сам заподіяв і тепер не знає з неї виходу.

Україна на завалилася, лиходії не перемогли, демократія Україну до катастрофи не довела. І тепер в очах вихованця КҐБ – безнадійність. Хочеться втікати, але немає куди…

Д-р Василь Рождественський,
Вудгевен, Мінесота

…а назад не вернешся

Українське прислів'я говорить: „Неправдою світ пройдеш, а назад не вернешся". Воно свідчить, що Володимир Путін погано закінчить свій життєвий шлях через його брудну, брехливу політику. Тепер увесь світ дізнався, хто він такий.

Це ж він нахабно, безсоромно послав своїх вояків у сусідню мирну Україну і вкрав у неї Крим. Це ж він кожного дня засилає в Україну терористів, бандитів, найманців і постачає їм зброєю, якою вони вбили уже майже 1,500 мирних мешканців.

Але правда переможе його брехню.

Люба Микитюк,
Клівленд, Огайо

Сумна доля „Кримської світлиці"

Ще у квітні зателефонувала у Симферопіль до свого університетського товариша Віктора Качули, який довгий час був редактором єдиної у Криму української за мовою і за духом газети „Кримська світлиця". Виявилося, що газета досі виходить, але з великим трудом дістається до читачів, а редакцію фактично зачинили. І сталося це через недбалість чи свідоме бажання знищити газету нового керівництва державного підприємства „Газетно-журнальне видавництво" Міністерства культури і туризму, якому нині підпорядкована редакція.

Навряд чи той, хто дав назву газеті, передбачав, яку ролю вона гратиме в об'єднанні українства Криму. І не лише українства, бо стала вона своєю й для багатьох кримських татар. Буваючи в Криму, завжди дивувалась ентузіязмові і працездатності редактора „Кримської світлиці": то фестиваль української пісні проводить, то дитячий конкурс, то розповсюджує авдіозаписи українських пісень. Усе це трималося на ентузіязмі та авторитеті редактора і його однодумців, бо редакція ніколи не мала грошей навіть для власного розвитку.

В. Качула розповів, що до 2007 року „Кримська світлиця" була самостійним виданням (засновники – Всеукраїнське товариство „Просвіта", Кримська організація Національної Спілки письменників, колектив редакції). Сім років вдавалося тримати газету на плаву: щось заробляли самі, щось люди жертвували. Інша держава допомогла комп'ютеризувати газету і вивести її в Інтернет – на початку було кілька американських ґрантів. Перебралися у пристойне приміщення на умовах оренди.

Редакція стала справжньою українською світлицею в Криму, куди не соромно запросити гостей, де можна було проводити масові заходи – літературний конкурс для школярів „Ми діти твої, Україно!", пісенний конкурс „Львівська струна – на кримський лад!", конкурс авторської пісні кримських авторів. У штаті редакції до 25 працівників було. Сьогодні – сім.

Але у 2006 році незалежну „Кримську світлицю" довелося перереєструвати і ввести у склад співзасновників Міністерство культури України. Становище значно погіршилося. У Міністерстві культури заявили, що фінансувати газету не зможуть. І дотиснули – з 2007 року „Кримська світлиця" стала структурним підрозділом підприємства „Газетно-журнальне видавництво" Міністерства культури України. Нове керівництво затіяло реорганізацію, яка зводилася до скорочень колективу. В. Качулу звільнили. Ситуація настільки загострилась, що „Кримська світлиця" опинилась на вулиці. Чи не єдиний український центр у Криму фактично ліквідовано.

Та В. Качула продовжує стукати у всі двері, писав листи міністрові Євгенові Нищукові, академікові Миколі Жулинському. Відповіді, ясна річ, не отримав, але його позицію держава почула. Президент, інші високопоставлені особи з високих трибун під овації не раз проголошували, що збираються повертати Крим Україні. То допоможіть не на словах, а на ділі хоча б малесенькій її часточці – редакції газети „Кримська світлиця", якій вкрай необхідна матеріяльна, кадрова та інформаційна підтримка.

Світлана Орел,
Кіровоград

День Незалежности у садочку

Під час святкування 23-ої річниці Незалежности України серце кожного патріота було переповнене радістю і гірким болем. Адже ми маємо незалежну державу, споконвічну мрію предків, та, на превеликий жаль, в Україні продовжується проливатись кров за свободу. Кожен з нас щиро молиться та вболіває за налагодження миру. У цих молитвах беруть участь також наймолодші українці, в серцях яких любов до України та всього українського є природною, генетично переданою від прадідів.

26 серпня у нашому дитячому садочку „Барвінок" відбулося свято на честь Незалежності. Наші маленькі „барвінчата@ віком від 18 місяців і до 7 років цілий тиждень до нього готувалися, рученятами робили прапорці для виставки, аплікації, малюнки, які ми передамо нашим воякам, щоб хоч якось підтримати їхній дух. Свято розпочалось співом Державного гимну. Кожен з цих малюків тримав свою долоньку на серці. Хоч вони ще мало знали слів, а тим більше їхнього значення, та було видно, з якою відповідальністю та переживанням вони співали. З не меншим відчуттям вони співали молитву „Боже, молю за Україну". Склавши ручки, просили Бога за людей, за милість.

Нашими гостями були батьки і родичі дітей, зокрема віце-консул України в Ню-Йорку Костянтин Ворона з дружиною, чий син Кирило є також нашим „барвінчатком". До підготування свята доклали свого педагогічного таланту і праці наші вчителі Марічка Луців, Галина Чернега, Мар'яна Носаль, Надія Цибульська.

Ми будемо плекати наше молоде покоління і на еміґрації. Свято віримо, що у майбутньому вони виростуть гідними синами та доньками нашого народу.

Світлана Хмурковська,
директор садочка
Йонкерс, Ню-Йорк,

Співали наймолодші українці у садочку „Барвінок".

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Українці світу відзначили День Незалежности

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі

Левко Хмельковський

22 серпня Консисторія Української Православної Церкви в США та її Український історично-культурний центр Ню-Джерзі провели в Українському культурному центрі вечір на честь 23-ої річниці відновлення Незалежности України. Вечір відкрила і вела директор центру Наталя Гончаренко. На сцену винесли прапор США і заспівали гимни обох країн.

Єпископ Даниїл виголосив молитву і запропонував усім присутнім разом прочитати молитву за Україну, текст якої вони отримали у залі.

Н. Гончаренко у своєму слові зупинилася на подіях в Україні і зокрема розповіла про загибель від смертельної рани Марка Паславського. Вона також прочитала привітання від губернатора Ню-Джерзі Криса Крісті.

Віце-консул України в Ню-Йорку Костянтин Ворона прочитав вітання від Генерального консула Ігоря Сибіги, Постійного представника України в ООН Посла Юрія Сергеєва і у своєму слові подякував за допомогу Україні та розповів про малят з дитячого садка у Йонкерсі, Ню-Йорк, які малюють вітання для українських вояків.

На сцену вийшла з міні-концертом скрипалька-віртуоз Іннеса Тимочко-Декайло, випускниця Львівської консерваторії, яка своєю грою виносить старовинні українські пісні у світ, мріє про найякширше виконання творів українських композиторів скрипалями світу.

Організатори та учасники святкового вечора в Сомерсеті. (Фото: Левко Хмельковський)

На сцені побувало кілька танцювальних груп хореографа Григорія Момота, директора танцювальної школи „Барвінок" з Савт-Бавнд-Бруку. Його учні різних вікових груп виступили з танцями „Гуцульський", „Гопачок" і на завершення концерту – „Гопак". Заля вітала юного танцівника Тимофія Варшавського, якому саме виповнилося шість років.

Гурт „Галичани" представляв сольним співом його засновник, професійний музикант, Заслужений артист естрадного мистецтва України Віктор Сидір, композитор і поет. Гурт виконує багато його пісень. На концерті він співав про красу українських дівчат-галичанок. Співав Павло Доскоч – автор і виконавець власних пісень, який полонив слухачів піснею про живу воду з батькової криниці.

Подією вечора став виступ Віктора Морозова – леґенди української естради. Коли він навчався у Львівському університеті, то на останньому курсі був виключений за публікацію вірша в самвидавному альманасі „Скриня", але не занепав на дусі, а разом з однодумцями заснував львівський театр-студію „Не журись!", що став улюбленим завдяки яскравій політичній сатирі та відродженню заборонених в СРСР пісень січових стрільців. У жовтні 1989 року під час вистави театру „Повіяв вітер степовий" з сцени вперше була виконана заборонена пісня „Ще не вмерла Україна", нинішній гимн молодої держави. У ті роки я працював на обласному радіо в Черкасах і пам'ятаю, як ми записували виступ цього театру попри заборону від тодішньої влади.

В оголошенні про виступ в Сомерсеті В. Морозова назвали львівським батярем. Він має офіційне посвідчення Головної батярської канцелярії Львова, що є „справжнім батярем, який любить файну забаву, є справжним поціновувачем гарних кобіт, може бути почесним гостем у всіх кнайпах і на щорічному Святі Батяра". В. Морозов виступав в Австралії, Великобританії, Арґентині, Афганістані, Бельгії, Бразилії, Індії, Канаді, Лаосі, Латвії, Литві, Німеччині, Параґваї, Польщі, Росії, США та в інших країнах.

В. Морозов почав виступ з пісні на слова Василя Симоненка „Український лев", потім співав стрілецьку пісню „Ой, на горі чорна хмара", повстанську „Повіяв вітер степовий", ряд пісень, створених на Евромайдані. При цьому він розповідав цікаві історії про виконання цих пісень в часи СРСР. На концерті присутні підспівували солістові.

Перед завершальною молитвою Єпископ Даниїл виступив з зворушливим словом про надію на перемогу українського народу в нерівному протистоянні з аґресором.

АБАЗІВКА, Полтавська область

Валентина Шемчук

24 серпня, у День Української Незалежности, в селі відкрито пам'ятник Тарасові Шевченкові, який освятив настоятель Української православної Успенської церкви о. Костянтин.

Мешканців привітали народний депутат України Юрій Бублик, Заслужений працівник культури України Валентина Шемчук, автор книги про Абазівку „На зламі тисячоліть" Микола Дорошенко, доцент національного педагогічного університету ім. Володимира Короленка Віра Мелешко, вчителі Наталя Олефіренко й Тетяна Іщенко, голова крайового товариства „Просвіта" Микола Кульчинський.

Учні читали поезії Т. Шевченка, а хор „Полтавські пінярі" під орудою композитора Дмитра Топтуна співав народні пісні.

Автор погруддя Великого Кобзаря – головний художник Національного заповідника українського гончарства в Опішному Юрій Пошивайло. Пам'ятник постав зусиллями директора місцевого краєзнавчого музею Олександра Лукомінського, депутата районної ради Григорія Рябоконя, колишнього сільського голови Петра Деркача й пенсіонера Миколи Майорова, а також дякуючи благодійним внескам мешканців села, Полтави й сусідньої Сумщини.

Біля пам'ятника Тарасові Шевченкові в Абазівці (зліва): Володимир Шулик, Наталя Бондаренко, Надія Крат, Іван Петраш, Микола Дорошенко, Леонід Мельников, Валентина Шемчук, Віра Мелешко, Валентина Дорошенко, Григорій Рябокінь. (Фото: Іван Соп'як)

ЮНІОН, Ню-Джерзі

Левко Хмельковський

Урочисте зібрання в ратуші міста з нагоди 23-ої річниці відновлення Незалежности України влаштував 24 серпня Український Конґресовий Комітет Америки. Свято підготував громадський комітет, який очолили Юрій Симчик і Тома Пиз. На свято прибула численна громада.

Спершу були внесені прапори США, України та ряду громадських організацій. Усі віддали шану американському прапорові і заспівали гимн США. Опісля о. Тарас Свірчук з Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку виголосив молитву. Заступник посадника міста Менуель Фіджейредо привітав гостей міської ради з святом і зачитав проклямацію, ухвалену до цієї події.

Член Крайової екзекутиви УККА Андрій Добрянський (головний промовець) зупинився на історії української держави, яка мала конституцію задовго до того, як такий документ дістали США і Франція, розповів про видатних борців за Україну, про сучасний стан справ у молодій державі. Промовляли Т. Пиз, Ю. Симчик та голова першого відділу Організації оборони чотирьох свобод України, перший віцепрезидент Українського Народного Союзу Михайло Козюпа.

Після молитви усі вийшли на площу, де відбулося урочисте піднесення на щоглі синьо-жовтого прапора під спільний спів гимну України. На головних вулицях міста впродовж кількох днів майоріли українські прапори, було також піднесено транспарант з повідомленням про українське свято.

Після церемонії в Юніоні громада переїхала до Народного дому в Ірвінґтоні, де було влаштовано святковий обід з концертом гурту „Удеч".

Відкрив зустріч Ю. Симчик, промовляв А. Добрянський, а М. Козюпа запропонував хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять вояків, полеглих в боях на сході України. В Народному домі і в залі міської ради було віддано шану Маркові Паславському, який 19 серпня поліг на полі слави. Перед церемонією тиші присутні заспівали жалібну пісню „Гей, пливе кача по Тисині".

Відзначення свята України спонзорували Українська американська федеральна кредитова спілка „Самопоміч", похоронне заведення „Литвин і Литвин", Український народний дім, „Olympic Community Meat Market", „T. P. Electrical Service", „Jersey Building Services".

Діти виносять прапор України.

Українці світу відзначили День Незалежности

ТЕЛЬ-АВІВ, Ізраїль

Світлана Глаз

Святкування Дня Незалежности України розпочалося 22 серпня з піднесення українського прапора біля Посольства України в Ізраїлі. В церемонії взяли участь дипломати, представники української громади, місцеві жителі, яким не байдужа доля України. З Днем прапора і 23-ою річницею відновлення Незалежности України присутніх привітав Посол України Генадій Надоленко, потім підняли синьожовтий прапор і заспівали гимн України.

А далі вся громада перемістилася в один з парків столиці, де відбувся велопробіг. Його учасники провезли українські прапори, гасла „Слава Україні!" та „Героям слава!". Відвідувачі парку, які розуміли українську символіку, вигукували на івриті „Україно, ми з тобою!". Тут також була розгорнута фотовиставка „Україна вільна", раптово організовані гурти співали українські пісні, поети читали вірші. На галявині виклали з паперових квітів мапу України і на кожній квітці написали побажання до Дня незалежности України і запалили свічки.

А коли посутеніло, дівчата пустили вінки у річку Яркон в пам'ять про загиблих в Україні. Волонтери, які допомагають пораненим українцям лікуватися в Ізраїлі, привезли їх на свято. Було багато української музики, символіки і молоді. Приходили родинами з маленькими дітьми, одягнені у вишиванки. Не зашкодила і ракета, випущена по Тель-Авіву з сектора Газа, яка була вчасно збита системою „залізний купол" саме над цим районом міста.

У Єрусалимі члени товариства „Українці в Ізраїлі" молилися в Храмі Гроба Господнього за мир в Україні та запалили свічки в пам'ять загиблих українських вояків та „Небесної сотні".

У Гайфі відбувся урочистий „Музичний сніданок" на честь Дня Незалежности України. Ця подія викликала велике зацікавлення у жителів міста, серед яких багато вихідців з України. Глядачі з захопленням приймали виступ „Гайфського тріо", лавреатів міжнародних фестивалів „Мир вам". Солістка Лариса Вітренко, скрипаль Ігор Рубінчик і композитор та піяніст Марк Зельдіч виконали улюблені українські, а також авторські пісні М. Зельдіча на вірші українських поетів Олени Текс та Ірини Явчуновської.

Відкрила свято Генеральний консул України в Гайфі Людмила Іродовська, яка побажала миру Україні та Ізраїлю. В ґалерії для гостей була організована виставка художньої фотографії одеських фотографів.

„Цьогорічні заходи з нагоди Дня незалежности України в Ізраїлі відбулися в особливому форматі, – розповів Посол Г. Надоленко. – У нас не було традиційного прийняття, але в усіх православних храмах Ізраїлю відбулися жалобні молебні за загиблих українців. Тепер не найкращий час для свят, хоча, звичайно, звучали пісні і музика. Завершаться заходи 21 вересня великим концертом української пісні, в якому візьмуть участь ізраїльські співаки українського походження та артисти з України. Мені приємно, що в Ізраїлі так багато українців, які шанують наші традиції, слово і пісню, з таким добром говорили побажання моїй країні. Я щиро їм за це вдячний".

Учасники церемонії біля Посольства України в Ізраїлі. (Фото: Михайло Глаз)

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія

Богдан Пастушак

На оселі Організації державного відродження України ім. Олега Ольжича (ОДВУ) 16 серпня відсвяткувала 23-ту річницю відновлення Української Незалежности.

Серед зелені дубових, грабових і шпилькових дерев, недалеко від головної залі оселі, на сцені появилися ведучі цілої програми Павлина Головяк і Андрій Добрянський, група українсько-американських ветеранів посту 42 ім. Джека Пеленса з Бетлегему, після чого квартет „Казка" заспівав український і американський гимни та молитву „Отче наш".

Слово привіту виголосив голова ОДВУ Олесь Процюк. Ансамбль „Казка" продовжував розважати численну публіку піснями і танцями.

Ансамбль „Карпати" також виявив свою здатність до танців, за що публіка винагородила його щедрими оплесками. А брати Добрянські збагатили репертуар народними і козацькими піснями.

Відома скрипалька Іннеса Тимочко-Декайло своєю віртуозною грою піднесла настрій присутніх. Малюк Ігор Михайло своєю скрипкою також збагатив настрій публіки, а квартет молодих музикантів додав всім учасникам вдоволення.

Особливу презентацію показала група танцюристів на пошану героїв Майдану та „Небесної сотні" (хореограф А. Добрянський).

Програму закінчено славнозвісним гопаком, а увечорі відбулася забава, на якій грала оркестра Володимира Сизоненка.

17 серпня перед молитовницею оселі відбулося привітання Митрополита Стефана Сороки, яке провели о. Володимир Баран, парох церкви св. Володимира Великого в Палмертоні, керівники ОДВУ О. Процюком та його дружина Уляна, адміністраторка оселі Леся Стецина.

Перед полуднем Літургію відслужив Митрополит Стефан в співслужінні о. В. Барана. Брати Добрянські своїм співом збагачували урочистість Божої служби, а Владика Стефан у проповіді висловив надію на перемогу України над ворогом.

Опісля настало відкриття недільної програми для всіх, що не мали змоги бути на оселі в попередньому дні.

Танцює ансамбль „Казка". (Фото: Олександер Процюк)

СОМЕРСЕТ, Ню-Джерзі

Мешканці „Українського села" 24 серпня зібралися на центральному колі біля щогл на церемонію піднесення прапорів США та України. Вздовж травяного кола були встановлені численні американські та українські прапорці. Таку ініціятиву виявив один з мешканців – Йосиф Винарчук. Під спільний спів „Ще не вмерла Україна" було піднесено прапори двох держав.

Церемонія піднесення прапорів в „Українському селі". (Фото: Левко Хмельковський)

Помилки Кремля...

(Закінчення зі стор. 3)

Справа йде до того, що Росія остаточно втратить усякі можливості впливу на українські політичні процеси. Саме такий вислід наближають кожен „доброволець", кожна одиниця озброєння, які перетинають російсько-український кордон.

Політологи давно встановили, що авторитарні режими в цілому не аґресивніші від демократії. Але встановлено й те, що неґативні наслідки конфліктів, викликаних автократами, гірші від інших війн. Причина полягає у тому, що авторитарні режими не мають механізмів політичної контролі, які дозволяли б уникати особливо грубих, фатальних помилок. Людина може помилятися, Але помилки того, хто має абсолютну владу, грубіші, тому що така влада сприяє відриву від реальности і вона небезпечніша, тому що надто багатьом доводиться розплачуватися за прорахунки однієї людини.

Григорій Голосов – професор Европейського університету у Санкт-Петербурзі, Росія.

УПЦ в США допомагає біженцям та сиротам в Україні

Вільний дух українців відважно зустрів дні страждань і людських жертв заради свободи українського народу. Україна потрапила в жорсткий конфлікт, і тисячі людей змушені втікати з східної частини країни, переселятися з Криму. З благословення Митрополита Української Православної Церкви в США Антонія, президент Консисторії, Єпископ Даниїл відвідав село Коцюбинськ, Київська область, для того, щоб зустрітися з понад 160 біженцями з східної України, які тимчасово проживають в християнському центрі „Логос“ під духовним керівництвом протоєрея Миколи Ільницького, настоятеля Спасо-Преображенського собору Української Православної Церкви Київського патріярхату.

Владика Даниїл серед вихованців дитячого будинку в Знам’янці.

Владика Даниїл, в супроводі протоєрея Івана Галущака, настоятеля Української православної церкви св. Володимира, Пітсбург, Пенсильванія, зустрівся з 170 чоловіками, жінками та дітьми, які знайшли тимчасове житло за межами Києва.

Місцевий настоятель о. Микола Ільницький зустрів Єпископа Даниїла в центрі „Логос“ та показав йому умови життя людей у 20 залях центру. Дорослі шукають роботу кожного дня. Їх іноді наймають на місцеві ринки, вуличний базар, крамниці.

З пожертв від Товариства св. Андрія УПЦ в США ці сім’ї отримали фінансову та матеріяльну допомогу. Звертаючись з промовою до біженців, Владика Даниїл поділився з ними переживаннями всіх вірних УПЦ США за український народ та за благополуччя України, розповів про благодійну працю Церкви серед жителів України. Він також виділив фінансову допомогу для додаткового медичного утримання хворих в реабілітаційних медичних центрах.

Єпископ Даниїл та о. І. Галущак залишали тимчасовий центр для біженців і почали свою подорож на західну Україну, щоб зустрітися з сім’ями загиблих учасників Майдану та пораненими воїнами української армії. Це була третя поїздка Єпископа, щоб доставити фінансову, матеріяльну і духовну підтримку тим, хто її потребує.

13 серпня сироти та працівники будинку-сиротинця в Знам’янці, Кіровоградська область, зібралися в головній залі дитячого будинку, щоб зустріти Єпископа Даниїла та о. І. Галущака.

Хоча щорічна подорож студентів до українських дитячих будинків-сиротинців була відкладена на серпень, а пізніше повністю відмінена у зв’язку з збройними заворушеннями на сході України, програма допомоги дитячим будинкам, якою опікується відділ благодійности Консисторії УПЦ США, триває. Підтримка освітніх проєктів, фінансування вчителів з спеціяльною освітою, харчування та забезпечення сиріт підгузниками знайшли відгук майже в усіх парафіях.

Візита Владики Даниїла до дитячого будинку включала зустріч з сиротами. Подією дня, яка найбільше запам’яталася дітям, стало відвідання місцевої шоколадної фабрики з тригодинною освітньою програмою для дітей з обмеженими можливостями, навчанням сиріт.

У той же день в їдальні дитячого будинку столи були розставлені так, щоб дати доступ 150 дітям. Столи були повні ласощів, якими діти ділилися мож собою. Владика Даниїл також оглянув декілька нових кондиціонерів, які були придбані в минулому році та встановлені в сиротинці за гроші Церкви. Цьогорічний бюджет дозволяє адміністрації виділити більше грошей на ремонт побудованого за радянських часів будинку-сиротинця та подальшого розширення кімнати, де діти займаються трудовим мистецтвом, на ремонт пекарні та кімнати, у якій батьки відвідують своїх дітей.

Візита завершилася молитвою та прощальною вечерею на честь гостей з США.

Консисторія УПЦ в США,
Савт-Бавнд-Брук, Ню-Джерзі

Україну чекає...

(Закінчення зі стор. 1)

„ізраїльською схемою“. Громадяни повинні налаштуватись на 10-ліття подібного існування.

Києву потрібен перемовний процес на тлі військових дій, який допоможе зменшити ініціятиву аґресора, знайти можливості для обміну полоненими, модернізувати свою систему безпеки, не допустити краху економіки.

Кожен повинен зробити вибір – жити в такій „проблемній“ країні і боротись, чи не жити.

Демократична і суверенна Україна – це та, яка обороняється від аґресора. Перемовини на кшталт „Мінського діялогу“ можуть тривати роками, до моменту краху нинішнього російського політичного режиму. Допоки В. Путін буде при владі, остаточного мирного рішення не буде. Навіть коли усім здаватиметься, що територіяльна цілісність країни відновлена, через певний час з’явиться нова кризова ситуація в іншій ділянці. Доведеться вкотре вирішувати проблему. Це перманентний історичний процес, свідками вирішення якого нинішнє молоде покоління українців може і не бути. Як і не є свідками такого вирішення перше покоління засновників ізраїльської держави.

Президенти живуть в інших реальностях. В. Путін впевнений, що його країна ошукана Заходом. Мова йде про кінець 1980-1990-их років, коли Росія, на його думку, не мала сили пручатись тискові міжнародної спільноти. Тому програла „холодну війну“. Для нинішнього російського керівництва успіх „холодної війни“ – це ліквідація державности України, Білорусі, Казахстану і решти пострадянських республік. Також відновлення сфери впливу в Східній Европі. Тобто повернення до позицій 1989 року, з погодженням об’єднаної Німеччини. Ніякої незалежної України у цій нові мапі немає. Як і немає жодної Польщі, Чехії, Словаччини, Угорщини, Болгарії як країн, які не є частиною російської сфери впливу. Це конкретний плян, який здійснюється В. Путіним. Тому про якісь козирі в перемовноиу процесі з П. Порошенком не варто й говорити. В. Путін вважає Президента України потенційним губернатором. Та й Україна в його розумінні – низка областей, які треба приєднати до Росії.

В Мінську обговорювали Угоду про асоціяцію з Европейським союзом. Вона важлива для Росії. Адже такі документи інтеґрують колишні радянські республіки в західній механізм. В Москві це сприймають як перешкоду до руйнування „псевдодержавности“ пострадянських країн. Вступ України до НАТО не дозволить розглядати її як потенційну територію Росії. В. Путін побоюється, що Угода про асоціяцію відкриває Україні двері до Европейського союзу. Таким чином, на його думку, частиною ЕС стане „частина Росії“ – Україна. І відвойовувати цю територію доведеться в бою з усіма західніми країнами.

Перемовини у Мінську – початок довгої боротьби.

(„Газета по-українськи“, 29 серпня)

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Освятили пам'ятні дошки

Валентина Шемчук

ПОЛТАВА. – 7 серпня біля пам'ятника Тарасові Шевченкові в Полтаві за допомоги Генерального консула Польщі у Харкові Яна-Едварда Ґраната та з участю першого заступника директора Департаменту інформаційної діяльности та комунікацій з громадськістю обласної державної адміністрації Юрія Варченка відбулося освячення благодійно виготовлених приватним підприємцем Вадимом Голобородовим пам'ятних дошок на пошану двох велетів української та польської національних культур – Т. Шевченкові та Михалові Ґрабовському, з написами українською й польською мовами. Освятив базальтові пам'ятні дошки Єпископ Харківський і Полтавський Української Автокефальної Православної Церкви Афанасій.

Вшанування 200-ліття від дня народження Т. Шевченка й 210-річчя від дня народження письменника, критика, історика М. Грабовського ініціювали очолювані Валентиною Шемчук громадський Шевченківський комітет й обласне відділення Міжнародної організації „Жіноча громада" спільно з членом Ради підприємців Полтави В. Голобородовим. Підтримали ініціятиву науковці й громадські діячі з Києва, Запоріжжя, Сум, Ужгороду, а також з Татарстану й польського міста Ольштина.

Зустрічалися Т. Шевченко й М. Грабовський 1843 року. Саме тому на пам'ятних дошках, котрі будуть подаровані Польщі, є автопортрет Т. Шевченка 1843 року та фотопортрет М. Грабовського 1840-их років.

З вітанням до учасників вшанувань звернулася член Спілки шанувальників польської культури на Полтавщині „Полонія" Яніна Домбровська. Слово про Т. Шевченка й М. Грабовського виголосила доцент Полтавського національного педагогічного університету ім. Володимира Короленка Віра Мелешко.

Хори єпархії УАПЦ (реґент Олександра Горай, художній керівник протодиякон Олександер Горай) та „Полтавські піснярі" (хормайстер – композитор Дмитро Топтун) виконали Кобзареві твори й польську пісню „Гей, соколи". Усі молилися за Україну.

Валентина Шемчук (зліва) розпочинає святкове зібрання. (Фото: Раїса Прокоф'єва)

Товариство „Меморіял" очолив Степан Кубів

Інна Нагорна

КИЇВ. – 9 серпня відбувся VIII з'їзд Всеукраїнського добровільного культурно-просвітницького правозахисного благодійного товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса.

Учасники з'їзду хвилиною мовчання вшанували героїв, які загинули за Незалежність України.

Одноголосно головою товариства було обрано Степана Кубіва, який раніше очолював Національний банк України, а Леся Танюка – почесним головою товариства.

На з'їзді підбито підсумки за 25 років роботи організації. Орденом Василя Стуса нагороджені Дмитро Павличко, Сергій Білокінь, Василь Овсієнко.

Директор Музею совєтської окупації Роман Круцик розповів присутнім про ситуацію в Україні, про долю репресованих та розсекречені документи, які лягли в основу виставки „Народна війна", яка побувала в багатьох областях України.

Виступає новообраний голова Всеукраїнського товариства „Меморіял" Степан Кубів. (Фото: Інна Нагорна)

На Лисоні вшановано Січове стрілецтво

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 10 серпня до 100-річчя створення Леґіону Українських Січових Стрільців (УСС) та 98-ої річниці боїв на горі Лисоні відбулося громадське віче-реквієм пам'яті героїв-січовиків. Головний організатор дійства – Львівська громадська організація „Українська галицька асамблея" – представив театралізовану реконструкцію битви УСС з російською армією.

Реконструктори, серед яких були члени Кам'янець-Подільського міського військово-історичного товариства, вдало підібрали одяг, відповідну зброю. Учасник „битви" Степан Добарін мав оригінальний кулемет „Максим" вагою 70 кілограмів зразка 1910 року. Голова „Української галицької асамблеї" Володимир Павлів наголосив, що її учасники і далі проводитимуть реконструкції історичних звитяг для збереження галицької історії та культури.

Серед учасників „битви" на Лисоні був і боєць антитерористичної операції Володимир Кукурудза, старший брат якого Андрій нині проходить вишкіл і вдруге боронитиме Україну на Донбасі від терористів, російських найманців.

Після театралізованого військово-історичного дійства, яке провели члени Товариства пошуку жертв війни „Пам'ять", біля меморіялу полеглим героям-січовикам, на імпровізованій сцені, над якою майоріли українські прапори, священики кількох конфесій відслужили Панахиду і Молебень за настання миру в Україні.

Перед присутніми з промовами виступили координатор заходів на Лисоні Роман Висоцький, представники влади. Завершилося дійство літературно-музичною композицією „Уклін вам, сини України", у якому брали участь зразковий хореографічний колектив „Водограй", ансамбль естрадного танцю „Екстраваґант", літературний театр районного будинку народної творчости, Заслужений працівник культури України Михайло Драбик з піснею „Стрілецький романс", а також Львівський муніципальний хор „Гомін", який виконав стрілецькі й повстанські пісні. Гостей частували кулішем, узваром, трав'яними чаями.

Театралізована реконструкція битви з російською армією. (Фото: Тетяна Будар)

Вшанували перемоги українського війська

ЩЕРБАНІВКА, Київська область. – 16 серпня в селі відбулося урочисте відкриття пам'ятного знаку козакам і старшинам Щербанівської сотні Дніпровської повстанської дивізії отамана Зеленого (автор Михайло Горловий, архітектор Кий Данилейко).

Провадив віче дослідник повстанського руху Роман Коваль. Право відкрити урочистості він надав Анатолієві Буремкові – онукові отамана Зеленого. Промовляли поетеса Тетяна Лемешко, краєзнавець Анатолій Висота, двоюрідна онучка отамана Зеленого Оксана Цедик, голови обласних організацій Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Олександер Семененко з Києва та Олег Куцин з Закарпаття. На вшануваннях були присутні українці з Лівану та Німеччини.

М. Горловий подякував односельцям, які допомогли йому втілити мрію і вшанувати земляків, які у війську отамана Зеленого відстоювали право народу на державне життя. Серед добровільних помічників були й родичі репресованого письменника Григорія Косинки, уродженця Щербанівки.

Під час віча відбулася презентація книжки Р. Коваля „Отаман Зелений". Було вшановано могилу козака Щербанівського сотні Панаса Пустового, який загинув 1919 року. Лягли квіти і до пам'ятника отаманові Зеленому у селі Трипіллі.

Співорганізаторами вшанувань виступили Історичний клюб „Холодний Яр" та Військово-історичний клюб „Повстанець", які сальвами віддали воякові почесті повстанцям та їхньому отаманові.

14 серпня у Верховній Раді відбулася прес-конференція з приводу виходу у світ спогадів сотника Армії Української Народної Республіки Бориса Монкечича „Похід Болбочана на Крим". Провели її народний депутат Юрій Сиротюк, редактор-упорядник книжки Р. Коваль, який висловив сподівання, що пам'ять про перемоги українського війська над армією червоної Росії допоможе нашим воякам набратися віри, завзяття і відваги і вигнати московського ворога не тільки з Донбасу, але й з Криму.

Прес-служба Історичного клюбу „Холодний Яр"

Крайова Пластова Старшина оголошує, що

XXXII Крайовий Пластовий З’їзд в ЗСА

відбудеться 18-19 жовтня 2014 року

в Чікаго, Іл. в готелю Crowne Plaza
Chicago O'Hare Hotel and Conference Center.

Реєстраційні матеріяли доступні на пластові мережі ЗСА www.plastusa.org .

86-ий Відділ Союзу Українок Америки

має шану запросити Вас на Полуденок в честь

50-річчя Відділу

Неділя, 19-го жовтня 2014 року
о годині 12:30 по полудні

в Українському Американському Культурному Центрі
60 North Jefferson Road
Whippany, New Jersey

Просимо зголошуватися до 1-го жовтня 2014 року

Вступ $50.00

Marta Borowyk
336 Independence Way
Springfield, New Jersey 07081

Чеки виписувати на UNWLA, Branch 86

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Гімназії виповнилося 175 років

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Виповнилося 175 років з дня відкриття в Рівному чоловічої гімназії. Наразі у цій будівлі перебуває обласний краєзнавчий музей, а раніше тут розміщувалися реальне училище, департамент освіти уряду Директорії, кураторіюм Волинського округу, райхскомісаріят „Україна", обласний комітет Комуністичної партії України.

Свого часу в цьому приміщенні побувало багато відомих історичних осіб, зокрема Микола Костомаров, Пантелеймон Куліш, Михайло Драгоманов, Володимир Короленко, Іван Огієнко, Улас Самчук.

Сьогодні будинок визнаний пам'яткою архітектури національного значення та пам'яткою історії місцевого значення.

На відзначення 175-річчя гімназії 23 липня відбулися громадський перегляд фільму про історію приміщення гімназії, виставка матеріялів про навчальний заклад, який тут діяв. Відбувся також анонс книги, присвяченої письменникові Володимирові Короленкові, а Заслужений артист України Олексій Заворотній прочитав перед присутніми уривки з твору В. Короленка „Історія мого сучасника".

Будинок чоловічої гімназії в Рівному, де тепер обласний краєзнавчий музей. (Фото: Євген Цимбалюк)

Мотофестиваль зібрав гостей з чотирьох країн

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 1 серпня в приміське село Дахнівку приїхали з України, Польщі, Білорусі та Росії учасники традиційного щорічного мотофестивалю „Дорога на Січ", щоб вшанувати пам'ять Богдана Хмельницького.

Більшість учасників була в українському вбранні, а мотоцикли несли прапори України. Також вони зробили внески допомоги українським військам, які зараз воюють на сході – гроші, одяг, шоломи, біноклі, ліки, консерви.

З Києва приїхали Микола і Тетяна Саустенки, з Черкас – Марина та Андрій Герасименки з своїми малолітніми синами Ярославом та Данилом.

„Байкерів" привітав голова обласної адміністрації Юрій Ткаченко, який подарував його учасникам козацьку булаву та державні стяги.

Потім була поїздка до Чигирина і Суботова, до резиденції Б. Хмельницького, а увечорі відбулася спортивно-розважальна програма з виступами козаків з різних міст України, музичних колективів, майстрів бойового гопака.

„Байкери" – це ті ж самі козаки, які з свої коней пересіли на металеві", – розповів організатор мотофестивалю Микола Мирза.

Учасники мотофестивалю на Соборній площі Черкас. (Фото: Олександер Костирко)

Місто не прийняло Ані Лорак

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – На початку червня Народна артистка України Кароліна Куєк, яка виступає під псевдом Ані Лорак, позувала перед телекамерами у Москві, де співачка отримала від телебачення у нагороду аж два самовари – за найкращі видовище та дует. У соціяльних мережах це розцінили як зраду: „Ганьба землячці Володимира Івасюка, яка зрадила Вітчизну!".

Співачка відмовилася від концерту в Ужгороді. А в Одесі великі афіші сповістили про запланований на 3 серпня концерт Ані Лорак. Місцеві евромайданівці та активісти „Свободи" і „Правого сектора" 3 серпня масово пікетували її виступ у нічному клюбі „Ібіца". Близько 400 силовиків перетворили пікетування на криваве побоїще. Постраждали 10 осіб, поранено одного міліціонера і одного майданівця.

На місце події прибув народний депутат Павло Кириленко, який намагався переконати власника нічного клюбу відмовитися від концерту. Протестуючих підтримав Міністер культури України Євген Нищук, який заявив, що бойкотування продажних артистів – правильна й потрібна справа.

Наклейки на афіші концерту Ані Лорак в Одесі. (Фото: Сергій Горицвіт)

Творять з люрексу та бісеру

Євген Цимбалюк

ТРУСКАВЕЦЬ, Львівська область. – Майстер декоративного мистецтва Володимир Гронський протягом 20 років був моряком, а на пенсії почав малювати, вишивати та інкрустувати ікони. У його творах є фарби, нитки, позолота, дерев'яні візерунки. Як тло для картин використовує чеський люрекс – металізовану нитку. Його твори є по всій Україні та в ряді країн Европи.

Наразі він завершує майже річну роботу над створенням ікони „Невпивана купина", наймаштабнішою з усіх раніше створених ікон. Як відомо, ця ікона покликана вберігати людство від пияцтва.

У Рівному на всеукраїнському конкурсі „Очима дитини про бюджет країни" переможницею стала учениця місцевої школи Анастасія Павлюк за вірш „Заквітує Україна", вишитий бісером на тлі українського прапора. Над своїм витвором дівчина працювала понад пів року, використавши понад 5,000 бісерин.

Володимир Гронський з хрестом, вишиваним люрексом. (Фото: Євген Цимбалюк)

Стали на захист української школи

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Южне, місто-супутник Одеси, досі не позбулося своєї російської назви, хоч місцевий надпотужний порт уже давно називається Південним. Народні депутати від фракції „Свобода" Ігор Мірошниченко та Олександер Мирний запропонували Верховній Раді перейменувати Южне на Південне.

Те, що це місто українське, підтвердила масова акція на захист навчально-виховного комплексу ім. В'ячеслава Чорновола, яка відбулася 3 липня. Школярі, їхні батьки та вчителі цього дня пікетували сесію міської ради, протестуючи проти намірів міського голови Володимира Новацького розформувати початкові кляси школи, про що він заявив 16 червня.

Міський голова, зваживши на можливі наслідки, вийшов до пікетувальників і був змушений заявити, що школу вже не чіпатиме.

За словами голови обласної організації „Свобода" Андрія Маляса, акція стала взірцем того, як треба відстоювати інтереси громади.

Акція на захист української школи в Одесі. (Фото: Василь Сидорак)

Втрачена армія...

(Продовження зі стор. 2)

лізованих суден та інших плавзасобів не беремося (шкода нервів).

Першим під ніж пішов вищезгаданий леґендарний „СКР-112" (який мав би стати пам'ятником створенню власної фльоти!). Перехід з Криму до Одеси став його останнім плаванням. Зиск від віддання корабля С. Настенка на металобрухт позбавив українців леґенди, а росіян – неприємних спогадів.

Найінтенсивнішим нищення було у період командування Михайла Єжеля. За його каденції Україна втратила фреґати „Миколаїв" (1979 року побудови) та „Дніпропетровськ", корвети „Суми" (1973) та „Херсон" (1971), ракетний катер „Цюрупинськ", малий десантний корабель „Краматорськ" (1988).

Військово-морським силам Грузії був подарований ракетний катер „Конотоп" (спалений росіянами в Поті у 2008 році). З 2003-го зі складу вивели корвет „Ізмаїл", малі десантні кораблі „Артемівськ" та „Донецьк" (аналогічний корабель „Горлівка" продали Греції), ракетний катер „Умань".

Фреґат „Севастополь" продали туркам для військових навчань. Великий десантний корабель „Рівне" притонув під час шторму у 2007-му. У стрій були введені збудовані вже в Україні корвети „Луцьк" та „Тернопіль", корабель управління „Славутич".

У різній стадії готовности на заводі „Море" у Криму є ще кілька радянських закладень суден.

У Миколаєві стоїть збудований, але неозброєний „головним калібром" ракетний крейсер „Адмірал Лобов", який свого часу Леонід Кучма мріяв перетворити у флаґман ВМС України і навіть присвоїв назву „Україна".

Мала Україна і свій літаконосець – „Варяг", який у 1998 році продали за 20 млн. дол. китайцям під нібито плавуче касіно.

Нині корабель після добудови та модернізації готується увійти до складу ВМС Китаю.

І якщо ще можна повірити військовим та експертам, що утримувати кораблі такого клясу Україні не по кишені, то зрозуміти, чому був розрізаний на метал вже розпочатий аналог фреґату „Сагайдачний" – „Байда Вишневецький", дуже тяжко.

За спогадами знайомих моряків, 1990-ті були роками, коли екіпаж, зійшовши на берег увечорі, зранку міг прийти і не знайти свого судна. А якщо хтось не мав за що випити, то просто відпилював якусь „непотрібну" запчастину на своєму або сусідньому кораблі.

Після такого „попилу" сьогодні кістяк ВМС Україні складають один фреґат, що зорієнтований на боротьбу з підводними човнами і не має протикорабельних ракет, сім корветів, два ракетні катери, два десантні кораблі, два кораблі управління (от тільки управляти чим майже нема), два морських, два базових та один рейдовий тральщик і ще близько 75 допоміжних суден та катерів рейдової служби.

Керівництво ВМС України досі боїться брати відповідальність за наслідки можливого виходу в море і занурення єдиного підводного човна „Запоріжжя".

До „морських" втрат, окрім корабельного складу, належить і руйнація потужного берегового ракетного протикорабельного комплексу, відомого серед військових, як „Сотка" (непробивний підземний бункер з ракетами „Проґрес", здатними потопити корабель будь-якого клясу на відстані 400 кілометрів, тобто – прострілювати всю акваторію Чорного моря).

Втрачено і такий специфічний напрямок, як застосування бойових дельфінів. Нині тварини з Державного океанаріуму Міністерства оборони лише лікують та розважають. „Морські котики" Чорноморської фльоти СРСР, які одними з перших склали присягу Україні в 1992 році з Очакова (теперішній 73-ий Морський центр спецпризначення) , нині теж поставлені в умови, які сприяють деґрадації підрозділу.

Військову частину передислоковано з ідеального для вишколу морських диверсантів місця – штучний острів Первомайський, де була спеціяльно створена база з басейнами – на територію вертольотного полку в місті.

1991 рік застав на українських теренах чотири радянські Повітряні армії. В їхніх арсеналах, окрім сотень застарілих на той час літаків (які, щоправда, досі стоять на озброєнні навіть деяких країн НАТО) типу „МіҐ-21", „МіҐ-23", „МіҐ-25", „Су-17", „Ту-16", було чимало справді новітніх машин.

Самих лише „МіҐ-29", які СРСР показав на виставці в Ле Бурже лише у 1988 році, було 220. А ще „просунутіших" „Су-27" – 67. Бомбардувальна авіяція теж мала вражаючі обриси – 66 „Ту-22" і „Ту-22М", 150 „Су-24" та „Су-24М", а також 44 (!) стратегічні бомбардувальники (25 „Ту-95М" і 19 „Ту-160").

Ці вражаючі машини були таким же дорогим задоволенням, як ядерна зброя і авіяносці, що не вписувалися у воєнну доктрину оборонного характеру. У деяких частинах летуни стратегічних бомбардувальників від мовилися від складення присяги Україні, тож були переведені до Росії.

Згодом в Україні залишилося лише кілька летунів, здатних підняти „Ту-160" у небо. У 1995 році Рада національної безпеки і оборони вирішила почати утилізацію літаків, гроші на цю процедуру в 1998 виділив Департамент оборони США. Вісім літаків продали Росії, а останній український, 160-ий, знищили у 2001-му.

Розпиляли і „Ту-95" (три продали росіянам). Та ж доля спіткала і важкі бомбардувальники „Ту-22". 27 січня 2006 року носа відрізали 60-му „Ту-22". Присутні летуни стояли на струнко і… плакали. Тепер побачити ці машини на українських теренах можна хібащо в музеях у Києві та Полтаві.

Оптимізуючи структуру Повітряних сил України під сучасні потреби, в летунському складі залишили лише відносно нові типи бойових літаків.

Приблизні цифри арсеналу Повітряних сил України наступні: близько 130 винищувачів (72 „МіҐ-29" та 55 „Су-27"), 24 штурмовики „Су-25" та 24 бомбардувальники „Су-24М", які зосереджені у семи бриґадах та ескадриліях тактичної авіяції.

Від Радянського Союзу Україна успадкувала найгустішу мережу покриття території системами протиповітряної оборони. До 1991-го тут базувалася окрема 80-та армія Протиповітряної оборони та 28-ий корпус.

Нині небо України прикривають 12 зенітних ракетних полків та чотири бриґади і кілька груп дивізіонів. Втім, якщо радіус покриття зенітно-ракетних комплексів цих частин досить широкий, то щодо надійности самих ракет, найновішим з яких вже щонайменше 21 рік, є запитання.

Запитання звучать, починаючи від приписуваного українській Протиповітряній обороні трагічного випадку над Чорним морем, коли ракета „ЗРК С-200В" нібито збила „Ту-154", і закінчуючи навчаннями кількарічної давнини, на яких кілька ракет відхилилися від курсу і були самознищені.

Військові намагаються переконати, що такі технічні відхилення в межах допустимої норми. Однак, проблема справді існує. Так склалося, що в Україні за радянських часів не існувало замкнутого циклу виробництва ракет для тих „ЗРК", що стоять на озброєнні. І ракетники прекрасно усвідомлювали, що у 2011 році наступить межа, після якої пускати ракети з „С-300" (чи не основний „ЗРК" України) буде ризиковано.

Ресурс боєприпасів продовжено до 2016 року, однак, про пляни закупівлі нових ракет нічого не відомо, проблема просто переноситься на кілька років. Тож у комплексі з подальшою деґрадацією тактичної авіяції над Україною утвориться справді „чисте небо". Чисте від його захисників.

Сухопутні війська СРСР на території України в 1991 році були організовані у три військові округи (Київський, Прикарпатський, Одеський), у складі яких було чотири загальновійськові, дві танкові армії і один військовий корпус.

За перерахунком цих з'єднань ховається залізна армада, яка нараховувала 6,500 танків різноманітних типів („Т-55", „Т-62", „Т-64", „Т-72", „Т-80"), понад 7,000 різноманітних бронемашин та понад 7,200 артилерійських систем різного калібру. І понад пів мільйона особового складу з усього СРСР.

Спецназ Головного управління розвідки Міністерства оборони веде контртерористичну операцію на території іншої держави

Прийняття присяги на вірність України почалося вже у грудні 1991-го. Так що в 1992-му вже всі частини були українськими. Боротьба розгорнулася за елітні спецпідрозділи, які підпорядковувалися безпосередньо Головному розвідувадальному управлінню Генштабу Збройних сил СРСР.

Окрім уже згаданих бойових плавців, на території України дислькувалися ще три бриґади спецназу розвідки. Завдяки ініціятивності патріотичних українських офіцерів – зокрема леґендарного героя афганської війни Ярослава Горошка – вони залишилися під контролем ЗС України та присягнули Україні.

Вся історія Сухопутних військ ЗС України – це історія постійної оптимізації та скорочення. Якщо ще в 1990-их у військах було декілька дивізій, то нині в складі сухопутників виключно бриґади і полки.

Показово, що кількість танків на озброєнні ЗС України скоротилася більш ніж у 10 разів. Зараз їх менше 650.

Військові ухвалили раціональне рішення відмовитися від типів радянських танків, які не вироблялися в Україні. У з'єднаннях танкових та механізованих військ (12 бриґад, один полк та один навчальний центр) тепер служать лише харківський „Т-64" та його модернізований варіянт – бронемашина „Булат".

Спроба похизуватися новітнішими танками типу „Оплот" на параді в 2001 році обернулася курйозом. 10 машин проїхалися по Хрещатику і за якийсь час повернулися на підприємство, оскільки військові не змогли розрахуватися з постачальником.

Кількість іншої бронетехніки теж зменшилася приблизно в чотири-п'ять разів. Бази зберігання СВ ЗСУ стали донором для „Укрспецекспорту", який знаходив покупців мілітарного антикваріату серед „дружніх країн" в Африці та Азії.

Втім, якщо за продаж відремонтованих та пофарбованих танків Т-55 та Т-72 можна лише порадіти, то угоди з продажу Азербайджану такої грізної зброї, як 12 одиниць реактивної системи залпового вогню „Смерч" є кроком безумовно успішним з бізнесової точки зору... Але чи з військової теж?

При тому, що кожного року „Укрспецекспорт" заробляє біля 1 млрд дол. на торгівлі зброєю, у війська окрім згадних „Булатів", нічого новітнього вітчизняного особливо і не пішло. Обіцянки новішої версії бронемашини „Оплот" котяться, починаючи з 2009-го, з року на наступний рік.

Харківські „БТР-4", які вже стоять на озброєнні Іраку, теж не по кишені [перші примірники надійшли в один з українських спецпідрозділів у зоні АТО у травні 2014 року – „Історична правда"]. Навіть сучасні високоточні боєприпаси (в цій сфері Україна світовий провідник) не надходять до війська у належній кількості.

* * *

Від редакції „Історичної правди": цей текст написано в лютому 2012 року. У 2014 році виявилося, що забута суспільством і успосліджувана державою армія стала єдиним дієвим щитом для захисту населення України від споряджуваних російською зброєю і навчених у російських таборах терористів.

Сьогодні Збройні сили України забезпечують можливість мирного життя багатомільйонній державі. Забезпечують з розпроданим за 20 років тилом, з жебрацьким соціяльним пакетом, в умовах неоголошеної війни, часто без елементарного спорядження. Платять за це життями і кров'ю вояків та офіцерів. Зберігають бойовий дух, не зраджують присязі і виконують накази.

Сьогодні ЗС України разом з добровольцями-бійцями і волонтерами-постачальниками пишуть військову історію України. З пострадянського попелу у вогні твориться нова армія, армія визволителів і переможців. Армія, яку оваціями зустрічають мешканці звільнених від терористів міст.

Автор цього матеріялу є редактором Українського мілітарного порталу. Зараз портал став одним з головних центрів із забезпечення спорядженням спецпризначенців, артилеристів, зенітників та інших військових професіоналів.

Ви також можете допомогти!

(„Історична правда", 23 липня)

ПОСТАТІ

Створено фільм про діда Степана

Світлана Орел

НОВОМИРГОРОД, Кіровоградська область. – На відзначення Дня Незалежности у Новомиргороді відбулася презентація художньо-публіцистичного фільму „Милі мої українці!“. Його головний герой – свого часу добре відомий в Новомиргороді „дід Степан“. Автор фільму Олександер Жовна ніби повертає у наші дні Степана Кожум’яку, який не дожив два роки до проголошення української незалежности.

Дід Степан – леґендарна постать не лише для свого рідного містечка. Багатолітній політв’язень, мостобудівник (обидва мости, які служать новомиргородцям і досі, сьогодні пофарбовані молоддю у синьо-жовті кольори) – він плекав Україну і відстоював усе своє життя, навіть у роки сталінських репресій та комуністичного застою. Він – своєрідний символ невмирущости українського духу.

Наче ще вчора у своєму „курені“ біля старого млина (так називав він невеличку, ще батьківську хатину під солом’яною стріхою) він розповідав леґенди про Лебединський монастир, про місцеве таємниче озеро Лонґо, читав Франкового „Мойсея“… У „курені“ діда Степана бували свого часу відомі дисиденти, правозахисники, зокрема В’ячеслав Чорновіл.

„О, нарешті ми спіймали цього захисника козацької волі“, – цими словами С, Кожум’яку зустріли слідчі у Черкаському відділі НКВД у 1937 році. Вперше його, випускника філологічного факультету Одеського університету, арештували ще у 1928 році за критику існуючих порядків і заслали в Йошкар-Олу. Йому дозволили скласти державні іспити і отримати диплом викладача української мови і літератури. На засланні трапилась нагода опанувати іншу професію. До Йошкар-Оли прибула експедиція Ленінґрадського відділу „Енерґобуду“, якою керував старий інженер Ілля Мигачов. Для роботи в експедиції потрібні були люди з вищою освітою. І. Мигачов дав розписку, що по закінченні робіт припровадить С. Кожум’яку у місцеве відділення політичної контрролі.

Після заслання, оселившись у Черкасах (повертатися в рідне містечко було заборонено), став начальником тарифно-нормувального бюра будівництва стратеґічної дороги Черкаси-Брацлав. За кілька років спокійного життя встиг заочно закінчити факультет будівництва автошляхів Харківського автомобільно-шляхового інституту.

Восени 1937 року Кожум’яку звинуватили в участі у націоналістичній контрреволюційній організації. Вирок „трійки“ – 10 років таборів поблизу Самари. Нестерпні табірні будні, величезні норми виробітку, голод, холод. З початком війни умови ще погіршилися. Люди вмирали. С. Кожум’яка вижив завдяки своїм знанням. У тих краях зводили два таємні об’єкти – величезну радіостанцію з височезною радіощоглою, яка мала замінити московську на випадок евакуації Москви, та підземне сховище, куди мав переселитися уряд.

У 1947 році, відбувши свою „десятку“, повернувся до дружини, влаштувався на роботу начальником шляхової дистанції. У 1949 році – знову арешт і заслання. Цього разу в Красноярський край. Звинувачення ті ж – націоналістичні переконання. Додому повернувся тільки після смерти Сталіна. Мав за плечима 56 років, з яких 20 провів у тюрмах, таборах, засланнях…

У рідному Новомиргороді пішов працювати техніком районного автошляхового відділу, пізніше став головним інженером Новомиргородської шляхо-експлуатаційної дільниці.

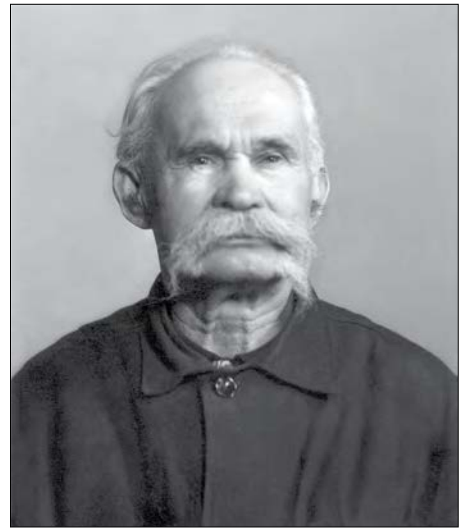
Між Новомиргородом і колишнім Златополем, що став частиною районного центру, через річку Велика Вись не було мосту. С. Кожум’яці вдалося переконати провідного інженера тодішнього міністерства у необхідності спорудження мосту. Цей міст здали в експлуатацію в 1962 році. Наступний міст – від центру Новомиргорода в бік залізничного вокзалу – зводити було набагато легше. Він став до ладу вже фактично через рік. Будував дід Степан мости у сусідніх селах та містах.

Саме в цей час разом з колеґами підготував рукопис „Автошляхового словника“, де українською мовою пояснювались технічні терміни, які стосувались будівництва. Словник видали у 1995 році, у Львові.

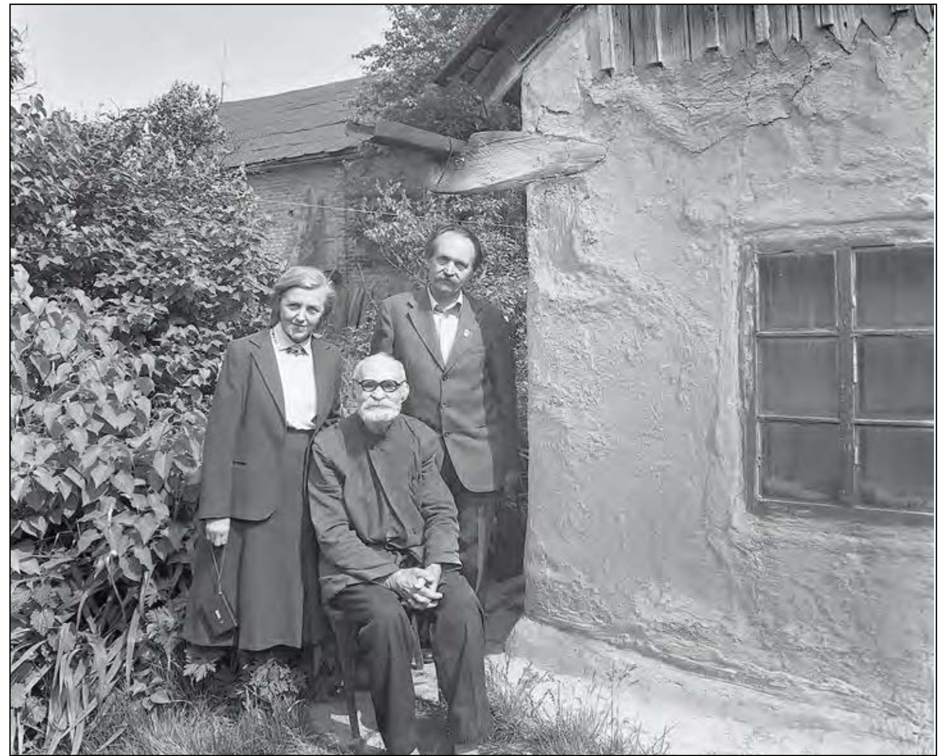
С. Кожум’яка з дитинства тягнувся до знань, до освіти. Завзято боровся з русифікацією України – писав листи у Спілку письменників, у Верховну Раду Української РСР. Ще в 1924 році, у Шполі, з ініціятиви місцевої громади, яку очолював голова кредитного товариства Іван Шурубалко, було встановлено пам’ятник Тарасові Шевченкові роботи скульптора Каленика Терещенка. У 1964 році пам’ятник зняли. Коли про це довідався С. Кожум’яка, то звернувся з пропозицією перевезти пам’ятник і встановити у Новомиргороді. На заваді став районний комітет партії. Робітники звернулися у Міністерство культури, яке забрало пам’ятник у Канів, де він нібито мав бути встановлений у одному з сіл. Скульптуру забрали, яка її доля – невідомо.

Але дід Степан встановив таки пам’ятник Т. Шевченкові у селі Лип’янці. Саме зводили міст, й він дізнався, що знаменитий земляк, уродженець Лип’янки скульптор Іван Гончар передав рідному селу погруддя поета власної роботи, яке стоїть у колгоспній коморі. У першу ж суботу співробітники С. Кожум’яки встановили погруддя.

Завдяки тим, хто пам’ятає діда Степана, зокрема зусиллями його внука науковця Юрія Колісника, у Новомиргороді відкрито кімнату-музей і видано книгу „Планида Степана Кожум’яки“.

Степан Кожум’яка

В’ячеслав Чорновіл та Атена Пашко в гостях у Степана Кожум’яки (травень 1989 року).

Терористи катували...

(Закінчення зі стор. 4)

ла продукти, медикаменти та одяг. У неї двоє дітей, працює косметологом. Коли війна прийшла до Ясинуватої, всі сусіди виїхали. Терористи приїхали до Ясинуватої та затримали І. Довгань у дворі, коли вона поливала квіти. Зав’язали очі, вдягли кайданки і повезли на допит, як вона каже, „до осетинів“. Житло пограбували.

„Мене били, стріляли біля вух з пістолета, бризкали в мене газом з балончика, погрожували гуртом ґвалтувати, розповідали, як це відбуватиметься, – сказала І. Довгань. Один з них зненавидів мене більше за всіх. Він вимагав, щоб я стояла рівно, ходаковськ і бив мене ногою в груди. Я летіла до стіни і ще хвилин десять не могла нормально дихати. Це їх дуже сильно забавляло“.

Опісля І. Довгань начепили на шию плякатик, українську символіку і повезли до центру Донецька.

Били її, в основному, донецькі жінки з садистською жорстокістю. Одна бабуся била палицею по спині, плечах і голові. Потім була жінка, яка відкрила багажник машини, дістала звідти помідори, спочатку кидала у полонянку цими помідорами, а потім розмазала їй на обличчі два помідори, заліпила соком очі. Навколо постійно були озброєні люди, які сміялися і обговорювали, що б ще таке з нею зробити.

Під кінець прибули два чужоземні журналісти, які зфотографували побиту жінку і відійшли. Але вони зв’язалися з командиром батальйону „Восток“ Олександром Ходаковським, який в присутності тих журналістів наказав її звільнити.

(Радіо „Свобода“, Бі-Бі-Сі)

Прикордонники закінчили навчання

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 19 червня понад 200 випускників Навчального центру Державної прикордонної служби „Оршанець“ отримали дипломи. Цей випуск відрізняється від усіх попередніх тим, що випускники під час навчання служили в зоні бойових дій на східньому кордоні, де мали так зване „хрещення вогнем“.

Привітали випускників голова обласної державної адміністрації Юрій Ткаченко та голова обласної ради Валентина Коваленко. Під час урочистостей ряд працівників „Оршанця“ отримав підвищення військових звань.

Після прощання з бойовим прапором випускники матимуть відпустку, щоб побути з рідними, після чого повернуться до охорони державних кордонів.

Голова обласної державної адміністрації Юрій Ткаченко вітає прикордонників. (Фото: Олександер Костирко)

В пам'ять композитора Євгена-Ореста Садовського

Петро Твардовський

8 серпня українська громада Великого Клівленду провела в останню дорогу відомого в Україні та діяспорі композитора і дириґента св. п. Євгена-Ореста Садовського, який закінчив свій земний шлях на 102-му році життя. Похоронні відправи відбулися в Українській католицькій церкві св. Йосафата в Пармі, в якій довгі роки дякував Є.-О. Садовський. Владика Роберт очолював відправи з участю п'яти священиків. Прощальні слова виголосили Лариса Музичка, Зенон М'ягкий, Дарія Якубович (молодша) і Марта Ліщинецька-Келегер. Похований Є.-О. Садовський на цвинтарі св. Андрія в Пармі.

Є.-О. Садовський народився 5 травня 1913 року в селі Ріпнів біля Львова, у священичій родині. На жаль, мати його померла, коли він мав заледве півтора року. Народну школу закінчив у селі Стінка біля Золочева, де його батько о. Іван був парохом. Пізніше навчався у Золочівській гімназії. Уже в п'ятій гімназійній клясі дириґував шкільним хором.

В 1933 році вступив до мандрівного театру Панаса Карабіневича. Згодом продовжував удосконалювати свою театральну практику в театрах Богдана Сарамаги, Йосипа Стадника (старшого) та в театрі ім. Івана Тобілевича, де крім акторських ролей, до його функцій належало розучування сольових та хорових партій. Коли в 1939 році московські завойовники окупували Галичину, працював у театрі ім. Івана Франка в Станиславові (тепер Івано-Франківськ) хормайстром та в „Гуцульському ансамблі" – заступником дириґента. У той час він також співпрацював з відомими артистами Миколою Бенцалем, Євгеном Левицьким, Володимиром Шашаровським та іншими.

У липні 1944 року Є.-О. Садовський залишив рідну землю і зупинився в Австрії. В Інсбруку слухав лекції зі співу, а також організував чоловічий хор при Братстві св. Андрія, з яким концертував у Зальцбурзі та інших містах. У 1946 році став співзасновником чоловічого хору „Ватра". Був його першим тенором-солістом та першим і останнім дириґентом на европейському континенті.

(Закінчення на стор. 19)

Св. п. Євген-Орест Садовський

Україна – в тривозі..

(Закінчення зі стор. 1)

цію з фактичного звільнення українського Донбасу. Якби не російське вторгнення, ми неминуче завершили б активну фазу АТО вже на початку жовтня, звільнивши всю територію. Кадрові зміни мають бути спрямовані на посилення, а не на послаблення армії. За останній тиждень від командування було відсторонено шість старших офіцерів. На їхнє місце поставлені молоді командири, які довели свою здатність в боях. Наші Збройні Сили впевнено тіснили банди російських найманців, знищували диверсантів та спецпризначенців. Саме тому Кремль змушений був перейти до повномасштабного вторгнення своїх реґулярних військ на територію Донбасу. Сьогодні ми вже маємо справу з російськими дивізіями та полками. Завтра це можуть бути корпуси. Сьогодні ми маємо втримати стрій і показати нашу готовність дати відсіч аґресорові. Росія заплатила вже дорогу ціну за вторгнення. Сотні російських солдат та офіцерів назавжди знайшли прихисток в українському чорноземі. Критична кількість втрат неминуче протверезить Росію. Але для цього ми маємо відмовитись від панікерства і показати, що українці не збираються здаватись. Це – наша Велика Вітчизняна Війна, і ми в ній неодмінно переможемо".

У тому, що це українська „Велика Вітчизняна Війна", Міністер В. Гелетей має цілковиту рацію. Тому що у цій війні Україна може покладатися виключно на власні сили, а не на допомогу ззовні. Суттєвої підтримки, про яку багато наговорено, Україна не дістає ні від США, ні від Европейського союзу і НАТО. Зокрема про це свідчить безвислідна візита П. Порошенка до Брюселю 30 вересня. Ось що пише про це коментатор „Еспресо ТВ" Тарас Паньо:

„Остання візита Порошенка до ЕС врешті розставила всі акценти у геополітичній доктрині бабусі-Европи. Доведений до крайнощів, Порошенко в експрес-режимі намагався поговорити з усіма, хто бодай теоретично ухвалює якісь рішення. Він старанно й докладно розповідав про деталі вторгнення не тільки британському, чи, скажімо, нідерляндському прем'єрові, але навіть їхньому фінському колезі. Він інформував, просив і навіть застерігав. Вочевидь, в обмін на таку риторичну майстерність Европа теж чітко й недвозначно зафіксувала врешті свою позицію. ЕС пообіцяв гроші. ЕС пообіцяв допомогти з газом – або допомогти „помиритись" з „Ґазпромом", який той газ постачатиме. ЕС пообіцяв подумати над розширенням санкцій – якщо кіпрські банкіри чи угорські посадовці тому не завадять. З грошима теж виходить цікаво – ЕС готується надати не тільки ґранти, але й кредити на „відновлення Донбасу". Можна, звичайно, припустити, що в Брюселі вірять в силу нашої армії. Але логічнішим видається пояснення, що там готуються підсолодити пілюлю у вигляді фактично керованого з Кремля Донбасу, який буде формально залишатись у складі України і відновлюватись за европейські гроші – котрі згодом доведеться повертати вже всій Україні. В Брюселі Порошенкові пообіцяли навіть „найсучаснішу нелетальну зброю". Можна, звичайно, сподіватись, що „британські вчені" винайшли безконтактні депутінізатори головного мозку, які досить спрямувати на російську танкову колону – і та за мить поверне додому, але так добре не буває. Як правило, нелетальну зброю використовують при розгоні акцій протесту. До яких Порошенка, вочевидь, ненав'язливо готують – в разі, якщо він почне омріяні Европою мирні переговори з сепаратистами".

З подробиць засідання Европейської Ради 30 серпня стало відомо, що в розмові з головою Еврокомісії Жозе Мануелем Баррозу схиблений на ненависті до всього людського світу московський нелюд Володимир Путін запевнив, що, за бажання, „може здобути Київ протягом двох тижнів". Це, мабуть, надмірна „скромність", бо насправді російська військова машина, всі 12 років путінського владарювання озброювана для загарбання чужих територій, здатна за два тижні захопити всю Україну – за умови, якщо українські політикани не позбудуться ілюзій, нібито з кровожерливою московською ордою можна вести якісь „мирні" переговори, і не довірять захист України всьому українському народові.

Будь-які переговори – це запевна поразка української сторони. Зокрема Москва не відмовилася і не відмовиться відвернути Україну від зближення з Европою. Під загрозою – ратифікування Верховною Радою Угоди про асоціяцію з Европейським союзом, оскільки Росія висунула три вимоги щодо зміни тексту Угоди – вимоги, котрі означають повний перегляд положень документу.

Тому скептично налаштовані щодо П. Порошенка експерти саме його нерішучістю і політичною невизначеністю пояснюють зволікання з поданням згаданої Угоди до парляменту на ратифікування.

Підозри викликає і несподівана заява Прем'єра Арсенія Яценюка 28 серпня про те, що „уряд України вносить на розгляд парляменту законопроєкт про скасування позаблькового статусу Української держави та про відновлення курсу України на членство в НАТО". Давно час, хоч декілька днів перед цим Міністер закордонних справ України Павло Клімкін запевняв, що про НАТО не може бути навіть мови. А тут – такий сильний крок! Але чи часом не повториться сумна минулорічна історія, коли Президент Віктор Янукович налякав Москву „рішучим" запевненням, що підпише Угоду з ЕС – насправді тільки для того, щоб виторгувати від В. Путіна якісь поступки?

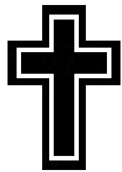
Чи не тхне подібним торгом це дивне повідомлення прес-служби Президента України 31 серпня: „...Петро Порошенко вважає, що конфлікт у східній Україні практично досягнув точки неповернення, тому єдиним виходом з ситуації він бачить дипломатичне рішення". Словом, замість ясности, в Україні стає більше політичного туману, тому й не дивні зачатки обурення владою.

Радник Президента і голова новоствореної партії „Бльок Петра Порошенка" Юрій Луценко вповні справедливо застерігає від самоцільної критики на адресу урядової верхівки України. „Я переконаний, що плян Путіна – не Маріюпіль. Мета Путіна – не Донбас і навіть не східня Україна. Мета Путіна – бунт в Києві і розпад України. Повний розпад. І подивіться навколо, чи ви не бачите обриси цього бунту? Чи ви не бачите, коли підігрівають ненависть до свого керівництва, керуючись і чутками і трагічними фактами".

От-от: саме трагічних фактів стає забагато, пане раднику, тому й чутки ходять. І годі не визнати правди за народним депутатом Інною Богословською („Українська правда", 28 серпня"): „Вимоги громадян України до Міністерства обоорони за жодних умов не належать до провокацій. Суть їхня – необхідність негайно дати підкріплення зброєю батальйонам, щоб вони могли перемагати ворога. Млявість, політиканство, бюрократизм і низький рівень координування між армією, Національною ґвардією і добровольчими батальйонами, огидне постачання бійців зброєю і технікою – це головна біда керівників АТО. Саме виправлення такої ситуації вимагають протестувальники перед Кабміном і Президентською адміністрацією. Вони не сіють жодної паніки, їхні вимоги гостро актуальні і правильні. І я вимагаю перестати називати їх провокаторами і посібниками Кремля!".

На жаль, цей огляд доводиться закінчувати на тривожній і песимістичіній ноті – уривком зі статті незалежного українського журналіста Віктора Мороза („Українська правда", 29 серпня):

„Маючи на озброєнні лише стрілецьку зброю, добровольцісамооборонці виявляються абсолютно безсилими проти танків і всіх видів артилерії, котрими оснащено реґулярні війська Російської Федерації. Київ довго намагався робити вигляд, що нічого екстраординарного не відбувається. Аж поки не заволали оточені фронтовики й не почали погрожувати учасники АТО, що цілком здатні повернути зброю в іншу сторону й провести люстрацію української влади в одну туру. Тільки після цього схаменувся Арсеній Яценюк – чому не Президент-головнокомандувач? – і Кабмін дав команду надати практично беззбройним добровольцям важку зброю. Минуло кілька днів. Оточені воїни з шести батальйонів самооборони перебувають під нищівним цілодобовим вогнем. Десятки важкопоранених, багато вбитих. А зброї немає. І прорив до оточених військ, як обіцяв президент, не організовано. Немає чим? За відкритими даними російських інститутів розвідки, Україна має нині на озброєнні понад 600 танків „Т-64". І ще більше – 700 – знаходиться на консервації, це головним чином „Т-64" і кілька десятків „Т-72" та „Т-80". Приблизно така ж картина з артилерією. Одним словом, є все для організації ефективної відсічі ворогові. Немає лише організаторів...".

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 16 березня 2014 року, відійшов у вічність наш найдорожчий Чоловік, Батько, Брат, Дідусь, Дядя і Кузин

св. п.

мґр. Юрій Мацик

нар. 25 серпня 1930 року в Луцьку, Україна.

Похоронні відправи відбулися 20 березня 2014 року в похоронному заведенні Shook Funeral Home, Clifton, NJ.

Похорон відбулися на BG William C. Doyle Veterans Memorial Cemetery, Wrightstown, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

дружина	- Олександра (Ала)
син	- Володимир з дружиною Іриною
сестра	- Оксана Бабюк
внуки	- Марко, Василь і Мішел
племінниці	- Роксоляна з родиною
	- Тамара з родиною
шваґер сестри	- Мирон з дружиною Уляною Бабюк та родиною
кузини	- Галина Гурі з сином Данилом
	- Ліля Рома Пащук з родиною
	- Оксана Молганова з родиною
	- Ileen Brady з родиною

Ю. Мацик мав велику християнську любов до ближнього, був відданим сином України, життєрадісним, усміхненим і з великим почуттям гумору.

Закінчив гімназію в ДП-таборі в Реґенсбурзі. Вищі студії закінчив в City College та New York University зі ступнем маґістра (MBA).

Був активний в громадських організаціях. в 1960-61 р.р. був головним редактором Українського студентського журналу „Горизонт". Був довголітнім і останнім дійсним членом уряду УНР в екзилі.

Про молитви за спокій душі покійного просить дружина Олександра з родиною.

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять...

(Закінчення зі стор. 18)

Хор „Ватра" виступав у Швайцарії, Австрії та Німеччині, де мав великий успіх серед українців і чужинців. А в таборі Ляндек Є. Садовський також диригував чоловічим хором „Сурма".

У 1949 році родина Садовських переїхала до Америки, проживала у Філядельфії, де Є. Садовський вів хор і був дяком у церкві. З відновленням у 1951 році в Канаді хору „Ватра" переїхав до Едмонтону, на фарму Отців-Василіян, де диригував першими концертами. Опісля переїхав з родиною до Клівленду на працю дяка-дириґента при церкві свв. апостолів Петра і Павла. Згодом таку ж працю виконував у церкві св. Марії на сході Клівленду, а потім у Катедрі св. Йосафата в Пармі.

Є. Садовський заснував квартет „Розвага" та співав у ньому першим тенором. У 1955 році в Клівленді створився громадський хор „Дніпро", організатором якого був також і Є.-О. Садовський. Він диригував ним до 1987 року. Хор виступав в університетах, на телебаченні, під час національних свят у багатьох містах Канади й США. З хором „Дніпро" маестро поставив виставу „Наталка Полтавка" та оперу „Сватання". Є. Садовський організував при Школі св. Йосафата у Пармі дитячий хор, з яким ставив для дітей музичні вистави „Коза-дереза", „Пісня весни" та власні музичні п'єси „Ведмежа порада", „Лісова царівна", „Червона шапочка" та інші.

Є.-О. Садовський створив близько 100 власних музичних композицій, більшість з яких присвячені Україні, випустив дві платівки з піснями хору „Дніпро". За композицію „Марш дивізії" та інші пісні, присвячені дивізійникам, Головна управа Братства дивізійників у 1973 році нагородила його медалею св. Архистратига Михаїла. А за працю при церкві був нагороджений медалею „За церкву та Папу". У 1997 році на Всеукраїнському конкурсі у Києві за пісню „Вставай, Україно" отримав звання лавреата цього концерту. За довголітню працю в царині музичної творчости з подання Івана-Павла II 24 вересня 2000 року був іменований лицарем Ордену св. Григорія.

Його творчості були присвячені концерти у Золочеві, в Тернополі, а 25 жовтня 2003 року у Львові, в Будинку органної та камерної музики, відбувся концерт до 90-ліття композитора. У концерті взяли участь Львівський чоловічий хор „Гомін", Галицький камерний хор Львова, Дитячий камерний хор „Зоринка" з Тернополя, Народна капеля бандуристок „Червона калина" з Золочева та інші мистецькі групи. У Пармі теж вшанували Є.-О. Садовського в зв'язку з його 90-літтям. У концерті виступали учнівський хор Школи св. Йосафата, катедральний хор, жіноче вокальне тріо в складі Анни Келлер, Дарії Раковської і Христини Глабше. Всі пісні хору і тріо виконувалися на музику Є. Садовського. Минулого року парафіяни Катедри св. Йосафата відзначили 100-літній ювілей Є.-О. Садовського. Відгомін його пісень і музики завжди буде у думках і серцях вдячних українців.

Клівленд

Пам'яті Галини Король

Довголітня членкиня Українського Народного Союзу та майже усіх місцевих організацій Галина Король (з дому Вахніна) відійшла у вічність 6 червня у Норт-Порті, Фльорида. Вона народилася у Миргороді Полтавської области 4 січня 1925 року. В часі воєнної хуртовини, через арешт батька Олексія як ворога народу, переїхала до Австрії. В 1949 році разом з мамою Надією еміґрувала до Америки, оселилася в Елізабеті, Ню-Джерзі, де працювала в американській компанії.

Св. п. Галина Король

У 1972 році стала дружиною д-ра Володимира Короля і виїхала з ним в Конектикат, де викладала історію української мови. Коли через дев'ять років йшла на емеритуру, то за взірцеве ведення курсів одержала почесну грамоту маґістра університету Конектикат. Переїхала до Ню-Джерзі і почала працю організовувати благодійні гуртки, а після проголошення незалежности України заснувала Товариство допомоги Україні.

Пізніше родина переїхала на Фльориду та оселилася в Норт-Порті, де існувала добре організована українська громада. Г. Король з великим ентузіязмом збирала українські книжки і 200 пачок переслала до Миргорода, де за її працю назвали бібліотеку іменем Галини Король. Вона співала в місцевих хорах, виступала з доповідями та знаменито деклямувала.

Сталася недуга і Г. Король почала лікування в місцевому шпиталі. Смерть обірвала життєвий шлях дорогої громадянки та дорогої дружини, з котрою я прожив 46 років. Уся громада з болем прощалася з нею. Г. Король похована на міцевому кладовищі. Вічна їй пам'ять!

Д-р Володимир Король,
Норт-Порт, Флорида

Миргородська земля сумує

У Миргороді стало відомо про відхід нашої землячки Галини Король, яка народилася в селі Устивиця поблизу Миргорода, великої української патріотки. Вона мала велике українське серце і багато працювала для національного відродження України.

Останнім її духовним подвигом на тернистій дорозі відродження Батьківщини було становлення у Миргороді єдиної у східній Україні дієспорної бібліотеки, яка й була названа її ім'ям. Бібліотека налічує зараз десятки тисяч книжково-журнального фонду, який постійно збагачується новими надходженнями з усіх куточків плянети.

Я мріяв запросити на відкриття книгозбірні її фундаторку, але не встиг. Просив би її чоловіка Володимира Короля чи родичів надіслати фотографію, щоб вона була вічно присутня в бібліотеці у обрамленні рушників й квітів.

На другий день, після отримання сумної вістки ми поїхали до села Устивиці, де на старому розвіяному вітрами і часом кладовищі пом'янули добрим словом і тихою молитвою нашу уважну приятельку, мудру наставницю, світлу душу. Коли за давнім звичаєм розлили на обпалені літньою спекою полини келишок поминального калинового вина, у верболозі над Пслом гучно і сумно озвалася зозуля. Може, душа вільна і зболена вернулася до рідного краю?

Миргородська земля сумує за своєю донькою.

Анатолій Сазанський,
Миргород,
Полтавська область

НАШ АРХІВ:
www.svoboda-news.com